

Skatteudvalget, man er nødt til at stille spørgsmålene.

For alle de henvendelser, hr. Ole Stavad måtte have til forskellige eksterne rådgivere, bliver ikke draget med ind som en del af det lovforberedende grundlag, når domstolene på et senere tidspunkt skal bruge denne her lovgivning.

Så man er nødt til at gå den vej, som hr. Jacob Buksti signalerede, at man ville gå, nemlig at man ønskede at få uddybet spørgsmålene, at man ønskede at have et fornyet udvalgsarbejde. Hr. Jacob Buksti nævnede ikke med et eneste ord, at man skulle udsætte denne her lovgivning, fordi man havde nogle venner, man skulle ringe til og spørge, hvad de syntes om lovgivningen.

Jeg kan stadig væk ikke forstå, at man er utilfreds med, at skatteministeren rent faktisk lytter til de indsigelser, der bliver gjort; helt op til deadline bliver der lyttet til de indsigelser, der kommer, og der bliver rettet ind netop for at få lukket de skattehuller, der måtte være. Vi havde faktisk hellere set, at de blev lukket tidligere, end de bliver nu.

Nu bliver lovforslagets ikrafttrædelse en smule udskudt, og det er der sådan set kun oppositionen at takke for. Jeg er glad for, at vi er enige om at stemme et godt lovforslag igennem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 103 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Jeg skal her gøre opmærksom på, at der også skal foretages en egentlig afstemning om dagsordenens punkt 7 ud over dispensationen, idet den netop afgivne betænkning indeholder et ændringsforslag, som der skal stemmes om.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 39:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om EU's fremtid?«

Af Charlotte Antonsen (V), Henrik Dam Kristensen (S), Kristian Thulesen Dahl (DF), Gitte Seeberg (KF), Anne Grete Holmsgaard (SF), Niels Helveg Petersen (RV), Søren Søndergaard (EL) og Tove Videbæk (KD).

(Forespørgslen anmeldt 27/1 2004. Fremme af forespørgslen vedtaget 30/1 2004).

Begrundelse

Charlotte Antonsen (V):

Nu har vi holdt vejret i 3½ måned, siden topmødet i Bruxelles den 13. december som bekendt endte med, at man ikke kunne blive enige om en ny forfatningstraktat. Det nye irske formandskab har så i mellemtiden sonderet terrænet, og i slutningen af sidste uge stod det klart, at man nu vil forsøge at gå videre med at tilendebringe forhandlingerne om en ny forfatningstraktat. Målet for det irske formandskab er, at forhandlingerne skal afsluttes inden udgangen af juni, så det er en aktuel debat, vi nu tager fat på.

Besvarelse

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Den 1. maj bliver EU udvidet med ti nye lande. Vi står med et nyt og samlet Europa. Det EU, Danmark er gået i spidsen for, bliver nu en realitet. Det nye EU må og skal blive en succes, og derfor har vi brug for EU's nye forfatningstraktat. Vi var fra dansk side meget skuffede over, at vi ikke blev færdige med forhandlingerne før jul, for vi har brug for den nye traktat.

Det er der mange grunde til. Når EU går fra at have 15 til at have 25 medlemmer, har vi behov for et nyt sæt spilleregler, som sikrer, at også det udvidede EU kan være effektivt til at træffe beslutninger, og det bliver der lagt op til med den nye traktat.

Det bliver også i den nye traktat en gang for alle slået fast, at EU er et samarbejde mellem selvstændige nationalstater og ikke en forbundsstat i svøb. Det bliver slået fast, at EU skal respektere medlemsstaternes nationale identitet,

en selvfølge, ja, men meget godt at få det slået fast.

Kl. 14.00

Vi har også med det nye traktatudkast fået en bedre beskrivelse af arbejdsdelingen mellem EU og medlemsstaterne. Det har vi kæmpet for fra dansk side, og vi har fået det ønske opfyldt.

Vi har fået ligestilling mellem mænd og kvinder ind som en af Unionens helt grundlæggende værdier.

Vi har sikret, at der skal være åbne møder, når Ministerrådet lovgiver.

De nationale parlamenters rolle og indflydelse er styrket markant i det nye traktatudkast, og som udenrigsministeren senere vil komme ind på, giver den nye traktat bedre mulighed for, at EU kan formulere en fælles holdning i udenrigs- og sikkerhedspolitik og følge en fælles holdning i udenrigs- og sikkerhedspolitik, og giver derved bedre mulighed for, at EU kan spille en stærkere rolle på den internationale scene.

Så der er mange gode grunde til at få en ny traktat som ramme om arbejdet i det udvidede EU.

På topmødet i sidste uge traf vi så beslutning om at genoptage forhandlingerne i EU's regeringskonference om forfatningstraktaten, og hermed sendte vi et stærkt signal om styrken i det europæiske samarbejde. Vi kan være uenige, forhandlinger kan blive blokeret, krisestemning kan brede sig, men i sidste ende finder vi i reglen en vej frem. Den fælles interesse overvinder de konkrete problemer.

Jeg mener, at der både med danske og europæiske briller er grund til at være tilfreds med resultatet. Med beslutningen om at genoptage arbejdet i regeringskonferencen er vi nu klar til den 1. maj at gennemføre den historiske udvidelse med ti nye medlemslande i en positiv stemning med et EU, der udstråler sammenhold og beslutsomhed.

Konkret opfordrer Det Europæiske Råd det irske formandskab til at fortsætte sine konsultationer for hurtigst muligt at genoptage forhandlingerne, og senest på det næste EU-topmøde, der finder sted den 17.-18. juni, skal der opnås enighed om en ny traktat. Skal det lykkes at nå frem til en løsning inden for dette snævre tidsrum, så kræver det, at alle parter udviser den nødvendige politiske vilje og fleksibilitet.

Det bør efter min opfattelse også være muligt at nå et hurtigt resultat. Der ligger et solidt forarbejde, som danner et godt grundlag for de afsluttende forhandlinger. Vi har konventets trak-

tatudkast, og vi har den store kompromispakke, som det italienske formandskab fremlagde i december. Regeringen hilser det velkomment, at det irske formandskab har signaleret, at det er dette grundlag, man vil arbejde videre på. Det betyder, at forhandlingerne kan koncentreres om de centrale udestående problemer.

To spørgsmål må ventes at dominere de afsluttende drøftelser.

For det første skal vi skabe en afklaring af de fremtidige stemmeregler i Ministerrådet. Det var dette spørgsmål, forhandlingerne strandede på i december. Flere lande var på det tidspunkt imod tanken om et såkaldt dobbelt flertal, dvs. en model, hvor en vedtagelse kræver både et flertal af lande og et flertal af EU's samlede befolkningstal.

Men alle lande synes nu indstillet på at søge en løsning netop baseret på det dobbelte flertal, og det kan vi også støtte fra dansk side. Principet om, at mindst halvdelen af landene og mindst halvdelen af befolkningstallet skal stå bag beslutninger i EU, er både godt og rigtigt. Det, diskussionen nu vil dreje sig om, bliver, hvilke procentsatser der skal sættes for de to kriterier.

For det andet skal vi finde en løsning med hensyn til Kommissionens sammensætning. Regeringen vil fortsat med styrke arbejde for, at hvert land får én kommissær med fuld stemmeret. Her skal man huske på, at vi allerede i dag som en konsekvens af Nice-traktaten fra 1999 er forpligtet til at overgå til en mindre Kommission, når EU når op på 27 medlemslande, dvs. efter alt at dømme i 2009. Kan vi ikke blive enige om en anden løsning, så står Nicekompromiset fortsat ved magt. Det, vi arbejder for, er altså en forbedring af Niceaftalen.

Men lad mig understrege, at vi står ved indledningen af et forhandlingsforløb. Vi venter nu på et udspil fra formandskabet. Den danske linje er uændret, vores melding til formandskabet er, at vi ønsker én kommissær pr. land med fuld stemmeret.

Kl. 14.05

Lad mig afslutningsvis bekræfte, at jeg anser den danske protokol for at være på plads, og det er også regeringens forventning, at vi i spørgsmålet om øget anvendelse af kvalificeret flertal kan opnå et godt resultat set med danske øjne.

Det gælder også i forhold til koordination af social sikring for vandrende arbejdstagere – det er den såkaldte artikel 321, jeg her refererer til – her regner regeringen med, at vi kan fastholde

enstemmighed eller i hvert fald den nødbremse-model, som optræder i det italienske formandskabs tekster fra december.

Med beslutningen om at genoptage arbejdet i regeringskonferencen er der sendt et positivt signal om styrken i det europæiske samarbejde. Vi står foran et intenst forhandlingsforløb, og regeringen vil deltage aktivt og konstruktivt i denne proces.

Det er derfor også i Danmarks interesse, at vi i juni kan opnå enighed om en forfatningstraktat, en traktat, der vil kunne danne et solidt grundlag for arbejdet i det udvidede EU i en længere årrække ud i fremtiden.

Regeringen vil selvsagt i de afsluttende forhandlinger holde en tæt kontakt til Folketingets partier, og lad mig allerede nu understrege, at når vi til sin tid står med en ny traktat, vil regeringen på tilsvarende vis lægge op til det bredeste samarbejde med Folketingets partier om processen frem mod den kommende folkeafstemning om den nye traktat.

Til den tid vil vi også drøfte, hvordan vi skal forholde os til de danske undtagelser i forhold til den nye traktat.

Jeg ser frem til et godt og tæt samarbejde.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Statsministeren har nu været inde på processen og nogle af de overordnede temaer i forhandlingerne om EU's forfatningstraktat. Jeg skal derfor i mit indlæg navnlig fokusere på traktatens betydning for EU's globale rolle.

EU's globale rolle har fra begyndelsen været det mest centrale tema i arbejdet med EU's forfatningstraktat. Som der stod i Laekenerklæringen fra december 2001, er der en voksende forventning blandt borgerne om, at et samlet EU kan spille en stabiliserende og ledende rolle i en ny verdensorden og være et forbillede.

Hvis den forventning skal indfries, må vi skabe mere sammenhæng i EU's udenrigspolitik. Det handler om, at EU må tale med én stemme. Her leverer konventets udkast til en forfatningstraktat en væsentlig del af løsningen ved at indføre en EU-udenrigsminister.

Titlen på denne mand eller kvinde kunne efter min mening godt være mere retvisende, f.eks. udenrigsrepræsentant, for der er selvfølgelig ikke tale om, at EU får en regering. Men lad os nu ikke distrahere af sprogbrogen.

Der er fire væsentlige elementer ved EU-udenrigsministeren, som jeg vil fremhæve:

For det første slås de udenrigspolitiske funktioner i EU sammen i ét embede i stedet for at vi, som i dag, har både en høj repræsentant og en udenrigskommissær. Det skaber klarhed for omverdenen; EU får ét telefonnummer for nu at bruge Kissingers kommentar om, at man ikke ved, hvem man skal ringe til i Europa.

For det andet bliver EU-udenrigsministeren formand i EU-udenrigsministerrådet og er dermed en mere permanent koordinator og repræsentant for EU-landenes synspunkter i stedet for skiftende formandskaber. Det vil give kontinuitet.

For det tredje får EU-udenrigsministeren initiativret inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, naturligvis ikke nogen eksklusiv initiativret, men han kan tage initiativer i overensstemmelse med den linje, der er lagt af Det Europæiske Råd og udenrigsministerrådet. Det giver en ny dynamik.

For det fjerde får EU-udenrigsministeren ikke blot ansvaret for EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men også for at koordinere de andre aspekter af EU's optræden udadtil. Det vil så give større sammenhæng.

Større klarhed, kontinuitet, dynamik og sammenhæng, det er, hvad der er brug for.

Det handler selvfølgelig ikke kun om institutioner, ingen tror jo, at alle problemer med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik med et vil være løst, når EU-udenrigsministeren sætter sig bag sit skrivebord. Det handler faktisk i høj grad om, at medlemsstaterne og institutionerne skal finde den fælles politiske vilje og afsætte de nødvendige ressourcer, men forfatningstraktaten skaber en bedre ramme, og det er jo ret vigtigt.

Under regeringskonferencen i efteråret har vi forhandlet om de nærmere detaljer vedrørende EU-udenrigsministeren. Disse detaljer er nu stort set på plads og er faldet ganske rigtigt ud, set med vores øjne. EU-udenrigsministerens forankring i Rådet er styrket, så det står klart, at EU-udenrigsministeren ikke vil være noget almindeligt medlem af Kommissionen, men vil stå til ansvar over for medlemsstaterne.

Dermed understreges også den grundlæggende mellemstatslige karakter af EU's udenrigspolitiske samarbejde. Udenrigs-, forsvars- og sikkerhedspolitik vil fortsat først og fremmest være et nationalt anliggende, intet land kan påtvinges en udenrigspolitik, det ikke har. Derfor har samarbejdet også en fundamentalt anden karakter end resten af EU-samarbejdet.

Kl. 14.10

En stærkere global rolle for EU handler i høj grad også om sikkerheds- og forsvarspolitikken. Det er et af de mest dynamiske områder inden for EU for øjeblikket, og forfatningstraktaten vil give mulighed for en yderligere styrkelse.

Hovedhjørnestenen i europæisk sikkerhed vil fortsat være NATO og dermed samarbejdet med USA og Canada, men inden for den ramme bør vi styrke Europas evne til selv at forebygge og løse regionale konflikter. Det er ved at kombinere civil og militær kapacitet, at EU virkelig kan komme med væsentlige bidrag inden for krisestyring. Inden topmødet i december sidste år blev der opnået enighed om det nye traktat afsnit om EU's fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, men Danmarks forbehold udelukker os fra at deltage i det forsvarspolitiske samarbejde.

Alligevel må vi selvfølgelig være tilfredse med, hvordan forhandlingerne er faldet ud, for selv om vi ikke er med i dag, er det jo ikke irrelevant, hvordan traktaten ser ud i morgen. Som bekendt ønsker regeringen at afskaffe forsvarsforbeholdet, når tiden er moden. De fleste andre EU-lande har valgt både NATO og EU. Danmarks fravalg af EU's forsvarsdimension medfører alene en svækkelse af Danmarks position i det europæiske samarbejde.

EU's globale rolle handler også om kampen mod terror. Danmark støtter, at EU bliver styrket som omrejsningspunkt for medlemslandenes internationale samarbejde om bekæmpelse af terrorisme. Her er forfatningstraktaten også et fremskridt både med solidaritetsklausulen og med det styrkede politisamarbejde. Og som vi fra dansk side gjorde opmærksom på under topmødet, så skal vi styrke og konkretisere samarbejdet om det civile beredskab, f.eks. med fælles kapacitetsmål.

I EU's globale arbejde gælder det om at bekæmpe de dybereliggende årsager til terrorisme, om at udbrede demokrati, menneskerettigheder og god regeringsførelse, om at gå foran som model for andre lande og folk. Her ligger nøglen.

Derfor har EU haft og har EU så stor tiltrækningskraft på de øvrige europæiske nationer. Gennem EU kan vi forene vore bestræbelser og opnå resultater, der langt overgår, hvad noget enkelt medlemsland selv ville være i stand til at opnå.

EU's forhold til omverdenen handler også om at stå sammen om at møde de globale økonomiske udfordringer. EU's potentiale som en leden-

de og stabiliserende kraft i en ny verdensorden er stort i kraft af vores økonomiske styrke, men den økonomiske styrke kan vi ikke tage for givet. Der skal mere skub i EU's økonomi, hvis vi skal bevare den. Det viser både demografiske og økonomiske fremskrivninger. Får vi ikke den dynamik, så sejles vi agterud ikke kun af USA, men på sigt også af BRIK-landene, altså Brasilien, Rusland, Indien og Kina.

EU skal fortsat spille en ledende rolle i WTO, altså Verdenshandelsorganisationen, som fortæller for frihandel og øget liberalisering. Øget frihandel er til gavn for alle, men det stiller krav til konkurrenceevnen.

EU har også en ledende rolle at spille for det globale miljø, ikke mindst når det gælder Kyoto-protokollen og klimaforandringer. Også her stiller det krav til innovation, konkurrenceevne og økonomisk formåen at være bannerfører. Derfor er Lissabonprocessen om at gøre EU til den mest konkurrencedygtige vidensbaserede økonomi i 2010 så vigtig. Vi må ikke opgive de ambitioner.

Mange danskere vil nu spørge sig selv: Er en ny traktat virkelig nødvendig? Svaret er faktisk enkelt: Ja, EU har brug for forfatningstraktaten.

For det første er det nødvendigt på grund af udvidelsen af EU og behovet for institutionelle reformer. Uden yderligere reformer og mere kvalificeret flertal vil et EU med 25 eller flere medlemsstater miste handlekraft og beslutningsdygtighed, og uden et beslutningsdygtigt EU vil de store lande hurtigt finde det nødvendigt at gå sammen om at træffe beslutninger uden for EU's rammer.

For det andet er traktaten nødvendig for EU's legitimitet og den folkelige opbakning. Der er behov for et klarere, enklere og mere gennemskueligt EU, et mere demokratisk og åbent EU, og det giver udkastet til forfatningstraktaten i høj grad mulighed for at få. Lad mig blot nævne forslagene om forenkling af traktatgrundlaget, klarere kompetencedeling, styrkelse af nærhedsprincippet, større indflydelse til de nationale parlamenter, fuld åbenhed i lovgivningsprocessen og sikring af borgernes grundlæggende rettigheder i forholdet til EU.

I dagens folketingsdebat om EU's fremtid må vi ikke glemme, at vi i EU faktisk er enige om langt det meste i konventets traktatudkast, og at vi fra dansk side gennem en engageret indsats allerede fra konventets begyndelse har fået opfyldt en række mærkesager og dermed sat vores præg på fremtidens EU.

Kl. 14.15

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):

I Venstre er vi glade for, at der igen er kommet gang i debatten om EU's fremtid, og det er der jo på baggrund af det, der skete på topmødet i sidste uge, nemlig at forhandlingerne om en ny forfatningstraktat er blevet genoptaget, og målet for det irske formandskab er nu, at de skal være tilendebragt senest den 17.-18. juni i år.

Det er ikke mindst positivt, at vi har fået gang i EU-debatten, fordi vi jo er midt i en valgkampagne til Europa-Parlamentet, og her ser vi i Venstre meget gerne, at man drøfter forfatningstraktat, og at der kommer mere politisk substans ind i den diskussion, der er med vores kandidater til Europa-Parlamentet. Så vi hilser det velkommen.

Ellers er situationen i EU, at den altoverskygende hovedopgave de sidste 15 år har været østudvidelsen. Medlemskab af EU er et værn om den nyvundne frihed, og EU sikrer demokratiet. Det har vi også fået bekræftet fra borgerne i de nye medlemslande. De har ved folkeafstemninger op til deres optagelse i EU med over to tredjedeles stemmetal sagt ja til EU, bortset fra et enkelt land, der ligger omkring de 50 pct. Men et meget stort flertal af borgerne i de nye ansøgerlande, de nye EU-lande, har sagt ja, mellem to tredjedele og over 90 pct. Det er jo, fordi EU for frie nationer er en udbygning af den nationale selvbestemmelse.

Historisk har EU bidraget til sikre nye europæiske demokratier – tænk blot på Spanien, Portugal, Grækenland – og i disse dage og disse måneder krydser vi fingre for, at det vil lykkes igen. Vi håber, at det i Schweiz lykkes at få en aftale, så vi kan få et helt Cypern ind i EU, så vi kan bidrage til en demokratisk udvikling i den tyrkiske del af Cypern.

Med de ti nye lande er der også samtidig blevet et meget stort behov for en ny traktat, for lige så festligt det er at byde landene velkommen den 1. maj, lige så klart er det, at en fremtidig succes med deres medlemskab af EU afhænger af, at vi stadig væk har et velfungerende, effektivt europæisk samarbejde.

Det er jo det, der gør, at noget af det, der er på dagsordenen under denne traktats forhandling, er institutionerne, det, der hedder de institutionelle ændringer. Det lyder meget ufolkeligt, men i realiteten er det nok en af de mest folkelige traktater, EU endnu har leveret, siden Dan-

mark blev medlem i 1973. Det vil jeg gerne begrunde.

For det første er der et klart folkeligt behov for en mere effektiv traktat. Med kvalificeret flertal skal man hurtigt kunne træffe beslutninger, så borgerne kan følge med i beslutningsprocessen, fra forslaget fremlægges, til det vedtages. Pressen er borgernes primære adgang til at følge, hvad der sker i EU, og pressen skal altså også kunne følge en historie, som ikke fortaber sig i årevis, før man kan sikre sig, at der er en ordentlig indsigt med det, der foregår.

Der er også behov for overskuelighed. Der lægges i forfatningstraktaten op til en klarere arbejdsdeling; der skal være klar adskillelse af, hvad EU skal tage sig af, og hvad de enkelte lande skal tage sig af. Der er behov for enkelhed. Borgerne skal kende deres rettigheder for at gøre brug af dem. Åbenhed er et meget stort spørgsmål i forfatningstraktaten, og fremover skal Ministerrådet træffe beslutninger i åbenhed, når det vedrører politik, der kommer til at gælde for alle mennesker.

Åbenhed er jeg sikker på vil være noget af det, der virkelig får en betydning for, at borgerne kan følge processen og dermed lettere forstå, hvad det er for beslutninger, vi træffer i EU. Man hører argumenterne for et ja, man hører argumenterne for et nej til et konkret forslag, og endelig skal borgerne naturligvis også høre argumenterne for, at man ender med et kompromisforslag. Det har vi savnet i alle de år, hvor EU har været lukket. Med forfatningstraktaten lægges der op til at åbne dørene, så borgerne får indsigt i, hvad der sker.

Kl. 14.20

Vi skal også have ansigter på EU – en valgt formand, en valgt EU-udenrigsminister. Det vil være med til at give borgerne en indsigt i personlighederne bag de beslutninger, der træffes. Ligesom politik drejer sig om personer i national politik, så drejer politik sig også om personer europæisk, og derfor er det på tide, at vi kan sætte navn på de politiske synspunkter.

Jeg vil slutte af med at understrege, at vi lægger meget stor vægt på, at der også er mere demokrati i forslaget. Europa-Parlamentet får større indflydelse, og de nationale parlamenter inddrages. Det er fortsat EU's vigtigste mål at sikre frihed, stabilitet og menneskerettigheder. De kommende år skal vi også gøre en endnu større indsats for menneskerettigheder, ikke alene i Europa, men også globalt.

Så vil jeg gerne på vegne af Venstre, Socialdemokratiet og De Konservative fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for en afslutning af forhandlingerne i EU's regeringskonference snarest muligt og hilser i den forbindelse konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 25.-26. marts 2004 velkommen. Bl.a. hilser Folketinget de forstærkede muligheder for solidarisk at bekæmpe terrorisme, fremme menneskerettigheder og styrke EU's globale rolle velkommen.

Folketinget konstaterer, at regeringen fortsat deltager i regeringskonferencen på grundlag af forhandlingsgrundlaget fra september 2003 og i overensstemmelse med vedtagelse V 2 af 10. oktober 2003.

Folketinget konstaterer herved, at regeringen fortsat vil tilrettelægge sin deltagelse i regeringskonferencen således, at Folketinget holdes løbende orienteret, og at Folketinget får forelagt forhandlingsresultatet af regeringskonferencen.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 73).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Ordføreren bedes blive stående på talerstolen, for der er foreløbig tre, der har bedt om korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår på Venstres ordfører, fru Charlotte Antonsen, at det, vi står med her, denne her grundlov for en ny Union eller for opbygningen af Unionen, er en af de mest folkelige traktater, som vi nogen sinde har set. Jeg tror, fru Charlotte Antonsen brugte det udtryk. Så vil jeg bare nærmest som en formalitet spørge – for jeg er da sikker på, at folket ikke skal formenes adgang til en folkelig traktat – om vi ikke med det samme kan blive enige om, at den her enormt folkelige traktat selvfølgelig skal husstandsomdeles til alle borgere, så de kan få mulighed for at afprøve den påstand fra fru Charlotte Antonsen. Vil Venstre give sit tilsagn om det her fra debattens

begyndelse, når vi til sin tid skal stemme om det?

For det andet sagde fru Charlotte Antonsen, at EU jo skal kunne fungere efter udvidelsen, og at der derfor er behov for den her nye traktat. Men var det ikke Nicetraktaten, der var det?

For det tredje kunne jeg godt tænke mig at spørge, om Venstre i forbindelse med denne debat kan garantere, at man ikke vil være med til at anbefale et forslag til unionstraktat, som ikke sikrer hvert enkelt land en kommissær.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til første spørgsmål: I disse internettider synes jeg ikke, der er noget behov for at husstandsomdele noget som helst. Alle kan jo gå ind og tage det på internettet. Især vil jeg anbefale hr. Søren Søndergaard og hans venner at tage charteret. Det er meget let og overskueligt, og det præsenterer det, der er hovedprincipperne i EU. Så det synes jeg ikke at der er nogen grund til.

Kl. 14.25

Så med hensyn til Kommissionen: Som hr. Søren Søndergaard udmærket ved, står det jo i oplægget til forhandlinger, at Danmark kan acceptere, at ikke alle lande får en kommissær. Det har vi sådan set allerede sagt ja til for et par år siden. Så det er klart, at Danmark arbejder for, at hvert land skal have en kommissær, men det er ikke et krav, en vetosituation for os.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første er jeg da ked af, at Venstre – selv om man siger, at det er et vigtigt spørgsmål, og selv om man ligesom gør det til noget, man kører frem med – ikke vil insistere på, at alle lande får en kommissær. Men det må være Venstres valg. Jeg synes, det er et meget dårligt valg.

Så synes jeg ikke, at fru Charlotte Antonsen svarede på spørgsmålet om Nicetraktaten. Altså dengang Nicetraktaten skulle sælges til den danske befolkning, var der ikke folkeafstemning om den, men den blev solgt via en debat her i Folketinget, hvor man gik ud og forklarede, hvor vigtig den var. Så var argumentet lige præcis, at vi skulle have udvidelsen mod øst. Nu er der altså en ny traktat, der skal sælges, også med argumentet om udvidelsen mod øst. Hvor mange traktater skal man have solgt under det slogan? Det kunne Venstre måske svare på.

Jeg må indrømme, at jeg altså synes, at det er en underlig, arrogant holdning, som Venstre giver udtryk for: Man kan jo bare gå ind på internettet.

Jeg kan forsikre fru Charlotte Antonsen om, at der er mange mennesker i Danmark, der ikke bare kan gå ind på internettet. Det kan godt være, at man kan, hvis man er 20 år, eller hvis man er 25 år. Men der er altså andre mennesker i det her land, som skal tage stilling til den traktat, og jeg vil meget anbefale Venstre at komme ned fra den der hovskisnovskistol og i stedet for være i pagt med vælgerne og give det klare tilsagn om, at man selvfølgelig vil sørge for, at alle vælgere får den unionstraktat ud i postkasserne, så de kan efterprøve fru Charlotte Antonsens påstand om, at den er så folkelig.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Med hensyn til Nicetraktaten spørger hr. Søren Søndergaard, hvor mange traktater der skal til. Jeg tror ikke, vi når mere end en til, nemlig forfatningstraktaten. Det er rigtigt, at der har været mange traktater undervejs, og de mange lande i EU har jo også skullet bøje sig mod hinanden. Det har ikke været nogen let proces. Det er ikke let at gå fra enstemmighed til kvalificeret flertal, fordi alle jo gerne vil have deres vilje altid. Så det har været en lang proces. Som jeg sagde i indledningen, har det taget op mod 15 år at få disse nye lande med. Men der kommer ikke flere nye traktater inden 1. maj. Det tror jeg godt jeg tør garantere.

Så med hensyn til om man kan se det på internettet eller ej: Jamen man kan også gå hen på biblioteket. Der er jo ingen informationer vedrørende de her spørgsmål, der er lukkede. Alt er tilgængeligt, alt er åbent. Og det der med at kravle ned fra stolen, som hr. Søndergaard spørger om, er jo det, jeg ikke må for formanden, så det tør jeg slet ikke.

Hr. Søren Søndergaard er så optaget af, at vi skal nedlægge veto mod det ene og det andet, og det kan jeg godt forstå, når man er hr. Søren Søndergaard, for så kommer man fra Enhedslisten, og så er man godt klar over, at hvis man siger nej tilstrækkelig mange gange, ender man henne i en krog, og så har man aldrig nogen indflydelse. Det er ikke den politik, som Venstre ønsker at følge. Vi vil gerne være med, hvor beslutningerne tages, og derfor vil vi også gerne være med til at gå på kompromis. Derfor er det sjæl-

dent, at vi lægger et klart veto ind i forhandlinger, hverken i EU eller i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Charlotte Antonsen henviste i sin ordførertale til den EP, valgkampen til Europa-Parlamentet, som vi nu er gået i gang med. Det er rigtigt, at det jo er meget aktuelt, at vi har en ny regeringskonference, samtidig med at vi er i gang med en valgkamp til Europa-Parlamentet. Men i Venstres program op til valget til Europa-Parlamentet står der som punkt 9 under overskriften Et venligt Europa, der overholder menneskerettighederne: Venstre vil en fælles flygtningepolitik.

Det er altså et helt nye program, der skal bruges af kandidaterne op til parlamentsvalget til sommer.

Så vil jeg gerne spørge: Hvordan harmonerer det med, at det forslag til vedtagelse, som Venstre netop har fremsat, indeholder en klar afstandtagen fra en fælles flygtningepolitik?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Som det er bekendt, har vi fremsat forslag om et nyt retligt forbehold, og det er, fordi vi i dag har en situation, hvor Danmark har en indvandrerpolitik, der er strammere end de øvrige landes, men vi har sådan set ikke nogen problemer på flygtningeområdet.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der er ikke nogen grund til, at Venstre henviser til vedtagelse nr. V 2 af 10. oktober. Når man ikke har nogen problemer på flygtningeområdet, kan man bare tilslutte sig den fælles flygtningepolitik. Hvortil så dette ekstra forbehold? Det forstår jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Vort ekstra forbehold giver netop mulighed for, at Danmark kan fastholde en stram eller en strammere indvandringspolitik, end de øvrige lande har.

Men det er klart, at det forbehold jo er det samme forbehold, som Irland og Storbritannien har, så bredt giver det mulighed for at tage forbehold inden for hele det retlige område. Men fremover bliver det os selv, der skal afgøre,

hvornår vi vil stå udenfor, hvor det i dag er sådan, at det er Kommissionen, der afgør det.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen og Venstre endnu en gang om det med husstandsomdeling: Er Venstre ikke enig i, at der er mange mennesker i Danmark, der ikke har adgang til internettet? Det er rigtigt, at der er flere og flere, der får det. Men vi skal vel ikke afskære dem, f.eks. pensionister, der aldrig har lært at bruge internettet, fra at sætte sig ind i den forfatnings-traktat, som skulle være så folkelig ifølge fru Charlotte Antonsen.

Så har jeg et spørgsmål til vedtagelsen, hvor Venstre meget gerne vil have beslutningerne om en forfatning i EU pacet frem: Er det for enhver pris, at vi skal træffe de beslutninger? Eller har Venstre også nogle betænkeligheder ved, at det ser ud til, at en del af debatten måske går på, at landene ikke får nogen kommissær, i hvert fald ikke permanent nogen kommissær med fulde rettigheder? Er Venstre ikke betænkelig ved, at man opererer med en EU-præsident?

Jeg lagde mærke til, at man på sit opstillingsmøde for europaparlamentarikerne tog den del ud, fordi det var svært at forklare folk – eller hvad var det, forklaringen egentlig var på det møde? Er fru Charlotte Antonsen ikke enig i, at det vel ikke er særlig folkeligt, at vi skal til at have en EU-præsident, der skal træffe afgørelser på alles vegne uden om medlemslandene?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil fastholde, hvad jeg sagde: EU-forfatningstraktaten er en folkelig traktat. Men det er jo ikke det samme, som at hver eneste paragraf er let tilgængelig for folket. Det var derfor, at jeg i min tale gjorde så meget ud af at præcisere, hvad jeg lægger i det, nemlig at man åbner for, at EU får større åbenhed og demokrati og større effektivitet, så borgerne reelt får en mulighed for at følge, hvad der sker i EU.

Så det er en folkelig traktat, men derfra og så til at lave en husstandsomdeling er der et stykke. Vi laver altså heller ikke husstandsomdeling af vores forårspakke. Forårspakken med skattelettelser får da langt større betydning i det enkelte danske hjem, i første omgang i hvert fald, end en ny forfatningstraktat.

Så jeg synes, det er sådan lidt ejendommeligt, hvis vi skulle til at udvælge bestemte ting her i

huset, som vi sendte ud. Og man kan sige, at vi ikke skal have en folkeafstemning om forårspakken, nej, men vi skal da have folketingsvalg om den.

Så jeg synes, at vi i dag skal glæde os over, at al information, også om EU, er blevet fantastisk let tilgængelig, fordi vi har fået et internet, og dertil har vi vore gamle biblioteker. Borgerne har en god mulighed for at følge, hvad der foregår.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt have fru Charlotte Antonsen til at bekræfte, at der faktisk står i Venstres valgprogram til EU-Parlamentet: Venstre vil en fælles flygtningepolitik. Venstre vil fælles bekæmpelse af illegal indvandring og fælles EU-indsats for flygtninge i nærområderne.

Og derefter: Det kræver internationale løsninger i form af fælles asylregler.

Er det så det, der gælder? Eller er det det flygtningeforbehold, som er kogt ind i det forslag til vedtagelse, fru Charlotte Antonsen har fremsat her på vegne af en række partier, desværre inklusive Socialdemokratiet? Hvad er det, der gælder?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Begge dele gælder naturligvis. Venstre har et EU-program. Det, vi peger på, er en fælles opgave, er en fælles flygtningepolitik. Noget af det, vi meget gerne så fremmet, var en større indsats i nærområderne, for at de flygtninge, der er nødt til at forlade et land, faktisk kan blive i det område, hvor de kommer fra, og dermed også øve pres på de mennesker, der nu har forhindret dem i at leve i deres eget land. Så vi ønsker en fælles flygtningepolitik.

Vores retlige forbehold er en bred mulighed for Danmark til at tage stilling til, hvornår vi gerne vil være med på det retlige område. Det vil sige, at det giver Danmark en mulighed for at være med på en stribe områder, hvor vi i dag ikke kan være med, fordi det gamle EU-forbehold på det retlige område faktisk gør, at vi er uden for alt bortset fra Schengen.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

I gamle dage, og det er ikke ret lang tid siden, var det sådan, at Venstre gik ind for at ophæve

det retlige forbehold. Det er Venstre jo meget fra med det såkaldte flygtningeforbehold, som ingen i dette land er i tvivl om hvad går ud på.

Når nu fru Charlotte Antonsen mener, at der ingen modsætning er mellem ild og vand, for det er jo det, hun står og siger her, hvad er det så for nogle initiativer, Venstre vil tage helt konkret for at arbejde for en fælles flygtningepolitik i EU? Hvad er det for nogle initiativer, Venstre vil tage på det her område? Nu snakker jeg ikke bare om snak. Hvad vil man gøre helt konkret?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det, vi helt konkret har gjort meget ved de senere år, er jo at sikre, at de lande, der har diktaturer, hvorfra flygtningene stammer, begynder at indføre demokrati og menneskerettigheder og begynder at respektere de enkelte individer. Det vil vi gøre mere af, vil jeg sige til fru Anne Grete Holmsgaard.

Så er det rigtigt, at vi vil ophæve det gamle retlige forbehold, for det gamle retlige forbehold er en møllesten om Danmarks hals, som gør, at vi ikke kan være med på noget som helst på det retlige område bortset fra Schengen.

Med det nye retlige forbehold, der er henvist til i vores forhandlingsoplæg til regeringen, bliver der en mulighed for, at Danmark selv kan vælge, hvor vi ønsker at være med på det retlige område. Det af de områder, vi allerede i dag kan sige vi ikke vil være med på, er på indvandrerområdet, for der har Danmark nogle regler, der er skrappe end de andres. Vi håber så ad åre, at de andre lande måske indfører regler, der minder om de danske, og så kan vi få en mulighed for også at komme med der.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg tror, at fru Charlotte Antonsen glemte at svare på to af de spørgsmål, jeg stillede.

For det første med hensyn til EU-præsidenten: Er det virkelig Venstre, der vil kæmpe for, at vi skal have en EU-præsident, samtidig med at man strøg det punkt i sit eget valgprogram, da man havde opstillingsmøde til Europa-Parlamentet?

Samtidig vil jeg også godt spørge i forhold til kommissærerne: Er det for enhver pris, at Venstre vil have en aftale om forfatningen? Er man villig til at se bort fra, at Danmark skal have en kommissær med fulde rettigheder?

Så vil jeg spørge til husstandsomdelingen. Jeg tror nok, fru Charlotte Antonsen erindrer, at da vi havde debatten om Maastrichttraktaten i sin tid, var man meget god til fra Folketingets side at sørge for, at alle borgere havde alle informationer, og at der rent faktisk blev en husstandsomdeling af Maastrichttraktaten. Ville det ikke være rimeligt, når man nu laver århundredets traktat – det er vel sådan, man skal forstå fru Charlotte Antonsen – at man på samme måde sørgede for, at alle borgere, uanset om de kan modtage internet, eller hvad de kan modtage, i sin postkasse har det materiale, som ligger til grund for folkeafstemningen?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Alle har det materiale, der ligger til grund for folkeafstemningen, den dag vi kender traktatens indhold, for alting er tilgængeligt på internettet. I dag har enormt mange danskere adgang til internettet, og man har det i hvert fald på det lokale bibliotek eller på skolen, og derfor er det altså en anden problematik end i 1992. Det er simpelt hen sådan, at alting ligger på nettet, og det er lige til at gå til.

Så med hensyn til, om vi vil stemme for hvad som helst: Selvfølgelig vil Venstre ikke stemme for hvad som helst med hensyn til en ny forfatningstraktat. Det siger da sig selv. Vi har da vores principper og vores program og vores ideologi. Men det, der ligger på bordet nu, og det, vi har set indtil videre af de forhandlinger, der har været på området vedrørende en ny forfatningstraktat – også det arbejde, hr. Peter Skaarup selv har deltaget i i Bruxelles – ser jo fornuftigt ud. Derfor er der ikke noget, der for os tyder på, at vi skulle komme i den situation, at vi kan sige nej, og heller ikke det, at EU får en formand. Venstre har ikke noget imod, at man har en EU-formand, men der var nogle, der måske mente, at ordet EU-præsident var uforståeligt, og det var nok en af grundene til, at man valgte en anden formulering i programmet.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg kan ikke forstå, at Venstre ikke bare siger, at selvfølgelig vil man sørge for, at den der bliver tilgængelig også i bogform eller eventuelt i den lille form, som vi havde først. Der er faktisk mange danskere, der ikke har adgang til internet, og den er, i modsætning til hvad hr. Søren Søndergaard sagde før, meget folkelig. Og så vil

man oven i købet kunne læse smukke ord som retfærdighed, som er fuldstændig ude af det fælles forslag til vedtagelse. EU er langt bedre end den her regering, inklusive Socialdemokratiet.

Men jeg vil da godt spørge om det der med den fælles flygtningepolitik, for det lød mig lidt junibevegelsenagtigt. JuniBevegelsen er jo også fælles om tingene, når det passer dem, og så er de ikke fælles, hvis det ikke passer dem. De siger, der skal være frihed til, at man melder ud på det fælles, når man vil det, og når man ikke vil det, er man bare ikke med. Og her meddeler Venstre, at vi vil have fælles flygtningepolitik, undtagen når den ikke lige er vores. Så vil vi nemlig ikke have den.

Kl. 14.40

Det er jo det, fru Charlotte Antonsen har sagt. I programmet står der, at vi vil have fælles flygtningepolitik. Det, som Danmark går ned og brænder det eneste skud, man har i bøssen, af på i forhandlingerne, er at opnå det der forbehold, så vi kan have en æklere flygtningepolitik end de andre lande. Det vil man så holde fast på.

Så vil jeg godt spørge fru Charlotte Antonsen: Hvornår skal flygtningepolitikken være fælles? Er det, når alle de andre lande er blevet lige så skrækkelige som Danmark?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg tror, at fru Margrete Auken er nødt til at se sig bedre for. Der er altså forskel på flygtningepolitik og indvandrerpolitik, og Venstre og regeringen har ikke haft nogen problemer med EU's flygtningepolitik. Der er vi så ikke med, fordi vi har et retligt forbehold. Men hvis vi ophæver det eksisterende retlige forbehold efter en folkeafstemning og får det nye forbehold, der er magen til det irske og det britiske, så får vi en mulighed for at være med i EU's fælles flygtningepolitik. Men det har altså ikke noget at gøre med indvandrere.

Det er på indvandrerområdet, at vores politik adskiller sig fra de øvrige landes.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror, at vi har brug for at få forklaret på en bedre måde, end det blev her.

Men det kan da være, at fru Charlotte Antonsen har ret, at man har en særlig indvandrerpolitik, og så har man en flygtningepolitik, og flygtningepolitikken er man med i, og indvandrerpo-

litikken er man ikke med i, hvad angår betingelserne.

Men lad det så blive ved det. Jeg er dybt skeptisk, og jeg synes stadig væk, at det er betænkeligt. Det skal fru Charlotte Antonsen altså ikke have lov til at slutte på. Der står ikke i programmet her, Venstres valgprogram, at indvandrerpolitikken vil vi ikke have fælles. Det står der ikke.

Når man læser Venstres valgprogram, så går vi solidarisk med hinanden også de steder, hvor man bliver stemt ned. Så er vi fælles med hinanden. Det er simpelt hen pointen i EU, at man går ind i et fællesskab, og at man har puljet sin suverænitæt. Også de steder, hvor man ikke er enig, lader man sig stemme ned. Og så slås man selvfølgelig for sine synspunkter, men det må man finde sig i.

Der står ikke i Venstres i den henseende udmærkede valgprogram, at indvandrerpolitikken er noget, man godt vil have pillet ud af det. Det vil man godt forbeholde for sig selv.

Så er det, jeg spørger: Hvornår vil man være med i indvandrerpolitikken, så man også der går ind og laver det, som jeg ikke helt kan se er så forfærdelig forskelligt fra flygtningepolitikken, men det er så det? Hvad skal der til? Det lyder mig for junibevegelsenagtigt, at man sidder og shopper i, hvad man har lyst til at være med i, og så shopper man ud der, hvor man ikke har lyst til det.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Nu tror jeg ikke, der er andre end fru Margrete Auken, der kunne finde på at forveksle Venstre med JuniBevegelsen, når vi taler om EU-politik.

Som fru Auken selv sagde, har jeg selvfølgelig ret i, at der er forskel på indvandrer- og flygtningepolitik. Det er der her i landet, og det er der også i EU.

Så til vores program: Ja, vi har et glimrende program, som vi lige har vedtaget. Venstre har altså ikke for vane i sine programmer at skrive en hel masse om, hvad vi ikke går ind for. Vi plejer at skrive, hvad vi går ind for. Det kan så måske være noget af forklaringen på, at fru Auken ikke kan finde svar på, hvorfor vi ikke går ind for en fælles EU-indvandrerpolitik i øjeblikket.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Henrik Dam Kristensen som ordfører.

Henrik Dam Kristensen (S):

EU-topmødet den 25. og 26. marts var på mange måder et klart signal om Europas fremtid. Der var tre afgørende punkter på dagsordenen, som jo også er Europas store problemer: Lissabonprocessen, hvordan skaber vi en bæredygtig fremtid med mange nye job; Europas kamp mod international terrorisme; det glædelige i, at reformen af det fremtidige EU-samarbejde endelig igen kom på bordet.

For Socialdemokratiet har det været en afgørende vision, at udvidelsen lykkes. Fra den 1. maj er vi 25 lande i samarbejdet og 450 millioner borgere. Europas mange konflikter har vi lagt bag os. For første gang i historien har vi reel mulighed for at skabe fred, demokrati og velstand i vores del af verden.

EU er og skal være et samarbejde, der er båret af viljen til i fællesskab at løse de problemer, som det enkelte land ikke er i stand til at løse selv. Det gælder, hvad enten det er et stort land som Tyskland, et lille land som Malta eller et veludviklet land som Danmark. Vi ved godt, at i en globaliseret verden går det stærkt, og der løses problemerne kun i et forpligtende fællesskab.

Kl. 14.45

EU er et politisk projekt. Derfor er det selvfølgelig også afgørende, hvilke politiske initiativer der tages. Miljøpolitikken kommer ikke af sig selv. Danmark har haft en høj profil i både miljø-, landbrugs- og indre markedsministerrådene. Sådan opleves det ikke længere. Når statsministrene flytter kemikaliedirektivet fra miljøministrene til erhvervsministrene, så er det ikke Unionens skyld, men en bevidst politisk handling.

Netop miljøområdet er et af de områder, hvor langt de fleste kan se, at her kan vi kun gennem samarbejde løse problemerne. Derfor er det også et af de områder, hvor Danmark selvfølgelig bør have en høj profil.

EU's landbrugsordninger er med rette blevet skarpt kritiseret. Jeg forstår nu efter Venstres EU-landsmøde, at partiet ikke længere vil være med til at ændre de urimelige landbrugsordninger, som vi ved koster skatteyderne mange penge, er bureaukratiske for den enkelte landmand og skadelige for de fattigste lande.

Ligesom dansk politik ofte går op i tal, statistikker og paragraffer, så sker ofte det samme med EU-politikken. Jeg synes, det er vigtigt, at vi fastholder, at EU er et politisk projekt, og at det er de politiske holdninger, der afgør, i hvilken retning EU bevæger sig.

De mange forfærdelige angreb, vi senest har set i Madrid, minder os om, at kun hvis vi samarbejder, har vi en mulighed for at imødegå terrorisme.

Det er godt, at EU enes om et forstærket samarbejde. Det er et område, hvor man ikke kan sige en gang for alle, at nu er vi færdige; det må være en løbende proces, hvor man hele tiden må være parat til at agere. Men det er også et område, hvor der er en balancegang imellem effektiv bekæmpelse af terrorisme, uden at borgerrettigheder undertrykkes.

Lissabonprocessen er afgørende, for det er her, at EU skal bevise viljen til at fremtidssikre arbejdsmarkedet, sikre, at vi også i fremtiden har en række indsatser, der betyder, at vi kan skabe nye og spændende job i Europa.

Det glædeligste på topmødet var selvfølgelig, at reformen af samarbejdet igen kom på bordet. Vi må tro på, at inden sommer får vi taget en beslutning om EU's fremtid.

Den nye forfatningstraktat er der brug for, hvor nu 25 lande skal kunne fungere i et ordentligt og effektivt samarbejde.

Socialdemokratiet er grundlæggende glad for forslaget til forfatningstraktaten, for den betyder, at vi får en åben og mere moderne måde at samarbejde på. Anklagerne om lukkethed og manglende gennemsækelighed er der selvfølgelig taget højde for, så man fremtidssikrer åbenhed og demokrati.

Vi er glade for værdiafsnittet. Her står bæredygtighed centralt sammen frihed, demokrati, ligestilling, retsstat og respekt for menneskerettigheder.

Vi er glade for, at det slås fast, at vi vil bekæmpe social udstødelse og have et højt niveau for beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten.

Med kompetencekataloget får vi fastlagt, hvem der gør hvad og hvornår. Der bliver væsentlig flere flertalsafgørelser. Det er også nødvendigt, hvis vi skal kunne træffe beslutninger i et udvidet samarbejde med 25 lande.

Jeg synes, det har været en flot og en åben proces med udkast til en forfatningstraktat. Det er ikke sket bag lukkede døre. Der har været ret meget diskussion om forfatningstraktaten, men det glædelige er i realiteten, at langt det meste af det går igennem, som det står. Det er vi som sagt godt tilfredse med.

Der har været diskussion på et par områder. I første omgang faldt forslaget på stemmereglerne. Som det er i dag, er det næsten umuligt at

gennemskue, hvad der sker, når ministrene stemmer.

Socialdemokratiet er enig i forslaget om dobbelt flertal, altså at et flertal af både lande og borgere skal stå bag et forslag. Debatten handler i øjeblikket om procenter. Procenter er selvfølgelig vigtige. Men for os er det vigtigst, at vi fastholder princippet om dobbelt flertal, og at vi er åbne over for, hvilken procentsats der nøjagtig skal landes på. Men det må vi diskutere.

Antallet af kommissærer er et andet område, hvor der er diskussion. Danmark bør arbejde hårdt og med fuld kraft for, at hvert land får en kommissær. Hvis det ikke bliver resultatet, må det selvfølgelig være klart, at der skal være lige rotation, hvor alle lande indgår på lige fod.

Socialdemokratiet vil gøre, hvad vi kan, for at EU hurtigst muligt får en aftale om, hvordan vi skal samarbejde i fremtiden. Her og nu er det den vigtigste opgave, for uden en ny forfatning er vi ikke i stand til at samarbejde på en god og en effektiv måde, og det er faktisk det, der er brug for, hvis vi skal kunne løse de problemer, som borgerne med rette forventer af det europæiske samarbejde.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu kan jeg forstå, at Socialdemokratiet er med i det forslag til vedtagelse, som blev læst op af fru Charlotte Antonsen. Den indebærer jo et ja til det særlige flygtningeforbehold, som regeringen meget mod vores vilje fik forhandlet igennem.

Jeg vil derfor gerne spørge hr. Henrik Dam Kristensen: Er det afgørende for Socialdemokratiet, at man har en fælles flygtninge- og asylpolitik i Europa? Eller er det mere afgørende, at man får den mulighed, som regeringen jo er gået efter, nemlig at kunne sige: Nej, vi vil have skrappe regler her hos os?

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Når jeg hører spørgsmålet og lytter til den debat, der var før, kan jeg ikke lade være med at tænke på, at det meget ofte er sådan i politik, at man har muligheden for at have principperne meget fast og højt hævet, og så er der indimellem også mulighed for at kunne sige, at her er der noget pragmatisk, som man må agere i forhold til.

Vi tog jo den her debat meget klart sidste gang, og der er ikke sket nogen ændring. Det, der var Socialdemokratiets – så jeg – klare opga-

ve, efter at statsministeren, det vil jeg gerne indrømme, meget overraskende var gået ud, uden at det havde været diskuteret med de partier, der i øvrigt havde været enige om at håndtere forbeholdene gennem nogle år, var, at vi jo var i den situation, at Danmark ikke havde flertal for en politik, den sidste gang vi skulle til at forhandle en ny forfatningstraktat.

Der valgte Socialdemokratiet at gå ind og lave en aftale med Venstre og De Konservative, og det var ud fra det synspunkt, at hvis der skulle ske ændringer på dette område, hvad jeg sådan set principielt er enig i at der skal, så var det kun gennem det flertal, det kunne lade sig gøre. For det kunne desværre ikke lade sig gøre gennem samarbejde med SF – det rækker ikke rigtig til at nå 90 mandater herinde.

Så Socialdemokratiet påtog sig i realiteten, at vi kan nå nogle mål på det her område, og så var der et par partier, som valgte at stå tilbage, og det er så valget, som jeg respekterer, men det betyder desværre, at de ikke får indflydelse på daglig, pragmatisk politik. Det beklager jeg.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Der er nok ikke mange uden for denne sal, der fuldstændig kan huske, hvad der blev sagt den 10. oktober, da vi havde den debat, men jeg kan i hvert fald huske det meget tydeligt. Derfor vil jeg gerne have hr. Henrik Dam Kristensen til at bekræfte, at Socialdemokratiet sad i en nøgleposition i de her forhandlinger med regeringen og derfor havde haft magten til at sige: Nej, vi vil ikke være med til det der særlige flygtningeforbehold.

Er det ikke fuldstændig korrekt, at det var en nøgleposition, Socialdemokratiet indtog på det tidspunkt i slutningen af september 2003?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg behøver jo ikke at forklare en erfaren parlamentariker som fru Anne Grete Holmsgaard, at der er et tal i Folketinget, som er helt afgørende, og det er tallet 90. Sandheden var, at vi sad i en situation i de dage, hvor der ikke var flertal for noget som helst overhovedet. Der var ikke flertal for nogen politik.

Socialdemokratiet, De Radikale og SF havde ikke flertal for noget. Regeringen havde heller ikke flertal for noget. Da valgte Socialdemokratiet i realiteten at påtage sig rollen som den, der kunne være med til at sikre, at vi kan få fjernet

så meget som overhovedet muligt af det retslige forbehold. Det var den rolle, vi valgte at påtage os.

Der var så andre, der valgte at sige: Vi vil ikke have snavsede hænder i pragmatisk politik, vi læner os lidt tilbage. Det er o.k. Det kan man godt vælge at gøre. Men Socialdemokratiet valgte det andet for at nå det her, tror jeg, fællesmål, nemlig at komme af med så meget af forbeholdet som muligt på retsområdet.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg nænner det næsten ikke, for jeg kan godt høre, at hr. Henrik Dam Kristensen godt ved, at det her er en snaskesag. Socialdemokratiet gik jo ind i det her, fordi man aktivt sagde, at man ville støtte regeringen i det, som regeringen jo ikke kunne få igennem med Dansk Folkeparti i den her sammenhæng.

Jeg har jo ikke hørt Socialdemokratiet sige efterfølgende, at nu vil man gøre, hvad man kan for at komme af med det der igen. Jeg kan følge Socialdemokratiet i detaljer støtte regeringen i, at den under forhandlingerne om traktaten nu bruger de meget, meget få muligheder, Danmark har til at påvirke noget som helst, til at sikre, at en, synes vi i SF, meget frastødende flygtningepolitik – eller indvandrerpolitik hørte vi lige før det var, det var ikke flygtningepolitik, men det skal jeg nok lade være at eksaminere hr. Henrik Dam Kristensen i – kommer over som en del, sådan at man får en særskilt dansk ubehagelighed der.

Jeg kan ikke høre i det, hr. Henrik Dam Kristensen har sagt hidtil, at det har Socialdemokratiet kun gjort for at komme af med hele forbeholdet. Men hvis det er det, der er meningen med det, tror jeg, at strategien skal ændres en smule.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Ethvert parti må vælge sin strategi, vil jeg sige til fru Margrete Auken. Socialdemokratiet har fra starten klart tilkendegivet, at det ikke var med stor ømhed, at vi gik ind i det her. Det var præcis, som jeg forklarede før. Hvis vi ikke havde gjort det, havde der ikke været flertal for noget som helst i en situation, hvor regeringen i øvrigt skulle ned og forhandle en ny forfatningstraktat.

Da påtog Socialdemokratiet sig et ansvar, og det man kan så synes er snakket, eller man kan

lade være, men det er altså sandheden. Sådan var det.

Kl. 14.55

Vi har ikke på noget tidspunkt lagt skjul på, at hvis Europa reelt skal løse flygtninge/indvandrerproblematikken, så er det fællesskabspolitik. Det, der sker i dag, er jo, at de, der har mest ud af, at vi har forskellig politik på det område, er de usympatiske flygtningekøbmænd, som sjækker rundt og tjener penge på det. Der er nogle lande, der overhovedet ikke deltager i den fælles opgave her. Så der er ingen tvivl om, at det er målet. Det gav vi også sidste gang fuldstændig klart udtryk for, men vi traf altså en anden vurdering end den, SF og Det Radikale Venstre traf, nemlig at det mål nåede vi bedst ved at gå ind og lave en forpligtende aftale med Venstre og De Konservative, altså den nuværende regering.

Det kan vi så diskutere og have forskellige holdninger til, men jeg har her klart givet udtryk for, hvad der har været Socialdemokratiets holdning, og det var at bevæge sig ind i det, der var pragmatismen: Hvor kunne vi nå længst? Og det var så det, der var vores problem.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er virkelig for viderekomne, det her, at så går man altså to skridt baglæns i håb om, at man kommer fremad. Det er da helt stensikkert, at regeringen da ikke havde kunnet holde til at sige, at så tiltræder vi ikke traktaten, hvis ikke vi kunne få det her igennem. Det havde den da ikke. Det er da klart, at afgørelsen helt klart lå hos Socialdemokratiet, og så valgte man at gøre det.

Det vil jeg nu godt lige følge op på. I det her forslag til vedtagelse, der ligger nu, bemærker man jo også, at hele striben af værdier er Venstres. Et af nøgleordene i traktaten, når man tager og læser, hvad der står på side 1, er ordet retfærdighed. Det indgår i terrorbekæmpelse, det indgår i menneskerettigheder, det indgår både i forhold til det internationale og det nationale.

Det troede jeg at det gjorde, også når det var Socialdemokratiet. Det gør det, når det er traktaten. Det gør det ikke, når det er Venstre. Men hvorfor har Socialdemokratiet så ikke lige været opmærksom på, hvad det er for nogle værdier, der remses op i den her vedtagelse? Det er præcis det, Venstre vil remse op. Når Venstre skal lave terrorbekæmpelse, så lukker man. Når SF, og jeg havde egentlig også troet Socialdemokratiet, skal lave det, så er vi med til at åbne og skabe solidaritet.

Hvad er grunden til, at man ikke har sikret sig som et minimum, at ordet retfærdighed var en del af ting, man ville gå efter?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Nu synes jeg ikke, det var en fair måde, fru Margrete Auken konkluderede vores forrige debat på. Jeg vil bare fuldstændig slå fast, at Socialdemokratiet selvfølgelig traf et valg, som var med til at sikre, at Danmark også i den situation havde flertal for en EU-politik. Det kunne SF ikke have hjulpet Socialdemokratiet til, sådan er det.

Så må jeg sige til fru Margrete Auken: Man må jo selvfølgelig, når man begynder at kritisere det her, gå ind og læse, hvad der står i selve forslaget til vedtagelse, for der henvises der jo netop til det forhandlingsgrundlag, som i øvrigt SF var dybt involveret i at være med til at forhandle på plads.

Her står jo alle de ord, der skal, om forbedring i miljøkvaliteten, højt beskyttelsesniveau og alt det andet. Når ikke det hele står her, er det jo, fordi forretningsordenen i Folketinget ikke tillader, at man kan have det. Der henvises klart til det, som vi var med til at forhandle, og som SF i øvrigt også har nikket til.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Hr. Henrik Dam Kristensen udtalte i sin ordførertale, at Venstre skulle have ændret politik på landbrugsstøtteområdet. Jeg kan oplyse, at det på Venstres landsmøde blev bekræftet, at vores politik er uændret. Vi vil fortsat af med landbrugsstøtteordningerne specielt til landbrugsproduktionen.

Det har vi også bevist med den nye CAP-reform eller EU's landbrugsreform, hvor 96 pct. af støtten bliver afkoblet, altså frit væk fra produktionen, så produktionen er fuldstændig markedsafhængig, og mange flere penge vil gå over til landdistriktsmidlerne.

Men der er en ting, jeg gerne vil spørge hr. Henrik Dam Kristensen om: Når nu Socialdemokratiet ikke var med i dette landbrugsreformforlig, var det så et udtryk for, at Socialdemokraterne løber fra deres sociale ansvarlighed over for de 4-5 millioner mennesker i Europa, der er dybt afhængige af disse tilskud?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det var da en glædelig oplysning, vi fik her fra hr. Thor Gunnar Kofoed, for det er klart fremgået af pressen, og dermed er hele Danmark jo blevet misinformeret, at der var en Venstrekandidat, som havde formået sig til at foreslå forsamlingen, at man skulle arbejde for i løbet af 15 år at få afskaffet EU's landbrugsstøtte.

Og jeg forstod på dagspressen, at det ikke engang kunne vedtages på Venstres landsmøde, og derfor kan jeg ikke konkludere andet, end at Venstre ikke andet end i ord taler om at afskaffe landbrugsstøtten. Når det kommer til den reelle og virkelige verden, vil Venstre ikke være med til det.

Derfor må jeg sige, at jeg, indtil det bliver berigtiget på anden måde, holder fast ved den opfattelse, jeg har, at det ikke engang kunne lade sig gøre på Venstres landsmøde at få vedtaget en vedtagelse, der hed: Vi vil arbejde for i løbet af 15 år at få det fjernet.

Så konklusionen kan ikke være andet, end at der er flotte ord fra Venstres side, men handling har man bestemt ikke tænkt sig at bruge tid på.

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Netop med hensyn til handling har vores fødevareminister jo så flot vist, at vi kan afkoble 96 pct. af støtteordningerne, så det har intet med produktionen at gøre, men man har samtidig vist, at man vil skabe en udvikling i landdistrikterne ved at flytte penge over til udvikling af disse.

Og så det sidste: Der må udvises en ansvarlighed over for de mennesker, der i god tro har levet efter de ordninger, som bl.a. socialdemokratiske regeringer har været med til at beslutte, nemlig, at man skal have disse støtteordninger. Derfor har vi et ansvar over for disse mennesker. Vil Socialdemokratiet bare sådan skøjte hen over 3, 4, 5 millioner mennesker i Europa, der er mere eller mindre afhængige af disse penge, og fordi vi nu har en anden politik så bare lade disse mennesker i stikken?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg konstaterer bare, at den afkobling, som hr. Thor Gunnar Kofoed taler så varmt for, jo i realiteten betyder, at hesteejerne oppe i det nordsjællandske, som aldrig nogen sinde før har fået EU-

hektarstøtte, nu skal til at have det, fordi de ejer noget græs. Det synes jeg ikke er noget særlig stort fremskridt.

Jeg konstaterer også bare, at den samme landbrugsreform gav mulighed for, at op til 10 pct., altså 750 mio. kr., kunne være brugt til miljøforbedringer her i landet, og det har vi god brug for. Her var regeringen heller ikke på plads.

Så det med, at Venstre vil noget reelt, når det kommer til landbrugsområdet, har man i ger-ning klart dementeret.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu forstår jeg på den socialdemokratiske ordfører, at Socialdemokratiet ikke har nogen problemer med at få snavsede fingre. Det er også fint nok. Derfor vil jeg høre, om det er et udtryk for denne lyst til at snavse fingrene til, at man har støttet en forfatningstraktat, som indebærer et krav om øget militær kapacitet til medlemslandene år for år? Er det eventuelt noget, man så fra Socialdemokratiets side også vil have indført i den danske grundlov, at der simpelt hen står, at enhver regering, der kommer til i Danmark, år for år skal øge Danmarks militære kapacitet? Eller er det kun Unionen, det skal gælde for?

Så et lidt andet spørgsmål til hr. Henrik Dam Kristensen: Nu hørte vi jo, at Venstre var meget hovskisnovski over for den store del af den danske befolkning, der ikke har adgang til internettet. Det håber jeg ikke Socialdemokratiet vil være, og derfor ser jeg frem til et tilsagn fra den socialdemokratiske ordfører om, at man selvfølgelig vil være med til at sørge for, at forfatningstraktaten bliver husstandsomdelt, sådan at alle borgere i Danmark i fred og ro kan få mulighed for at sætte sig ind i den.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det første spørgsmål fra hr. Søren Søndergaard er som sædvanlig lidt retorisk, idet man påstår, at der står noget, som ikke står der. Der findes ikke noget sted i forfatningstraktaten, hvor der står, at Danmark skal øge sine militære udgifter. Derimod står der, at man synes, at man f.eks. skal prøve på at samordne investeringer, når det gælder militær teknologi i fremtiden bl.a. ved et akademi. Det synes jeg er ganske fornuftigt.

Jeg vil gerne sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg ikke et øjeblik er i tvivl om, at Europa bliver

nødt til at kunne løse konflikter i vores nærområde. Jeg er glad for, at vi i realiteten lærte af, at vi ikke formåede at agere i forhold til Balkan og tillod, at det gik så galt: etnisk udryddelse, koncentrationslejre på europæisk jord igen.

Derfor skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, at det at kunne agere, så disse konflikter ikke eskalerer og udvikler sig i vores nærområde, er noget, vi skal påtage os. Men det forhindrer vores forbehold så desværre at vi deltager i.

Om informationen, når forfatningstraktaten er blevet vedtaget, præcis skal være, at man sender forfatningstraktaten rundt til samtlige husstande, eller hvordan man på anden måde sikrer, at der bliver en ordentlig, lodig information, vil jeg ikke tage stilling til her i dag, men jeg vil gerne give tilsagn om, at der selvfølgelig skal være en situation, hvor danskerne føler, at de er godt forberedte, så de kan stemme. Hvordan det så præcis skal udmøntes, kan vi diskutere med hr. Søren Søndergaard, når vi når derhen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det synes jeg sådan set ikke, der er nogen grund til at vente med, for det, der jo også er helt afgørende for, at vi kan få en ordentlig og fair kampagne, er, at alle ved, at det er teksten, der bliver uddelt, og ikke en eller anden politisk fortolkning eller spindoktorfortolkning af, hvad der står i teksten. Det er jeg ked af at Socialdemokratiet ikke vil give et klart svar på her, men så må vi jo tage det senere.

Så ser jeg frem til at få en undskyldning fra hr. Henrik Dam Kristensen, når han får mulighed for at læse igennem, hvad der blev sagt her, for jeg brugte netop ikke ordet militære udgifter. Det er jeg godt klar over ikke står der. Der står bare militær kapacitet. Der står, at landene skal forpligte sig til at øge den militære kapacitet år for år. Det står der, og det kan hr. Henrik Dam Kristensen bekræfte.

Så er der nogle, der er så naive, at de vil prøve at bilde befolkningen ind, at man kan øge den militære kapacitet år for år, uden at det koster penge. Ja, ja, o.k., det overlader vi trygt til befolkningen. Men hvorfor skal vi så ikke også have indskrevet i den danske grundlov, at den danske regering år for år forpligter sig til at øge den militære kapacitet? Eller er det kun, når det er Unionen, det handler om? Eller er det de snavsede fingre, der er kommet ind her?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Nu har jeg ikke problemer med snavsede fingre, for de viser jo, at man er parat til at deltage i et stykke arbejde. Det er meget værre ikke at have det, må jeg sige til hr. Søren Søndergaard, for så har man jo ikke fået lov til at deltage i et arbejde, og så er man ikke naturligt træt om aftenen; så det at have snavsede fingre er sådan set ganske udmærket.

Må jeg sige angående kampagnen: Det er igen en dejlig måde at lægge ord i munden på andre på at sige, at nu vil vi ikke være med til at husstandsomdele. Jeg gav klart udtryk for lige før over for hr. Søren Søndergaard, at selvfølgelig, når danskerne på et tidspunkt skal til en folkeafstemning, så skal vi sikre, at de er oplyst på et ordentligt og højt niveau. Om det er en uddeling af traktaten, så er det måske det. Jeg vil bare ikke her i dag stå og give præcist tilsagn om, hvilken måde det skal være på, men jeg giver tilsagn om, at der selvfølgelig skal være ordentlig information til den enkelte dansker.

Med hensyn til den militære kapacitet, så drejer det sig i realiteten, på den måde det står, om to ting: Man anerkender, kan man sige, at EU også har en militær dimension. Den anden ting, man anerkender, er, at vi selvfølgelig skal sikre, at vi har militært udstyr, som er i stand til f.eks. at kunne kommunikere. Og der lægges op til et militærakademi, som kan sikre, at de investeringer, der skal foretages i fremtiden, også på en eller anden måde harmonerer. Det synes jeg da er ganske fornuftigt, hvis forskellige landes soldater skal ud i operationer, det synes jeg faktisk er en helt fornuftig og naturlig ting.

Men tilbage står det, jeg svarede på det sidste spørgsmål, at Europa i langt højere grad skal være i stand til at kunne løfte konflikter i vores nærområde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg bliver nødt til at vende lidt tilbage til det spørgsmål, der har været diskuteret flere gange før, nemlig hvad det er for en forpligtende aftale, Socialdemokratiet har indgået med især Venstre vedrørende det såkaldte femte forbehold, altså det forbehold, der skal erstattes forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender, som bl.a. omfatter flygtningepolitikken.

Jeg forstår ikke, at Socialdemokratiets ordfører kan stå her og sige, at man indgår i et forpligtende samarbejde med regeringen om at få æn-

dret på det forbehold. På den ene side siger man klart i sine søndagstaler, at man gerne vil have afskaffet alle fire forbehold. Flygtningeproblemerne i Europa kan kun ordnes, kan kun løses ved en fælles indsats. Og på den anden side forpligter man sig til i fællesskab ikke at lade Danmark indgå i denne fælles flygtningepolitik.

Tror hr. Henrik Dam Kristensen ikke, man får et problem, når man skal forklare den forskel for vælgerne?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Nej, det tror jeg sådan set ikke. Jeg synes egentlig, det er forholdsvis klart. Vi tog den lidt taktiske diskussion før med fru Margrete Auken om, hvad der var bevæggrundene til det. Det, der kommer til at ske nu, er jo i realiteten, at Danmark får en mulighed mere. Vi kan tilslutte os, hvad nu de tre partier bliver enige om på det retlige område, på flygtninge/indvandrerområdet, og der vil altså blive en reel mulighed for at kunne tilslutte sig. På samme måde kan man også sige, at hvis EU har en politik, når det gælder flygtningeområdet, som vi ville synes var uhensigtsmæssig, så kan vi lade være med at gøre det.

Det betyder i realiteten, tror jeg, at vi fra Socialdemokratiets side har været med til at skabe en situation, hvor vi hurtigere bliver fuldt medlem af det europæiske samarbejde, men det sker så i samarbejde med de to regeringspartier, og det sker i et samarbejde, hvor det er os, der beslutter, hvornår vi tager et skridt videre, og hvornår vi lader være med at gøre det. Det er sådan set meget simpelt og nemt at forklare.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Alligevel er det jo sådan, at både Venstre og Socialdemokratiet går ind for en fælles europæisk flygtningepolitik. Man vil bare ikke have den lige nu eller ikke lige på den måde, men en fælles flygtningepolitik vil man gerne have.

Så skal man til at forklare vælgerne, når vi skal stemme om en ny forfatningstraktat eller om ophævelse af et eller flere af forbeholdene, at vi godt vil have en fælles flygtningepolitik, det skal bare ikke lige være på den måde, som de andre vil have, for det er alligevel ikke en måde, vi kan lide.

Synes hr. Dam Kristensen selv, det lyder logisk?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Måske ikke, når fru Elisabeth Arnold fremstiller det, men når jeg selv fremstiller det, lyder det sådan set meget logisk. Det er måske det, der er forskellen.

Det, der er at sige til det, er, at vi har truffet den beslutning, den afgørelse, som vi har lavet i samarbejde med regeringen. Den er sådan set meget klar, og det er, at Danmark selv beslutter, om vi vil gå nogle skridt videre. Jeg forudser, at vi meget hurtigt vil gå nogle skridt videre med hensyn til afskaffelse af forbeholdet på det retlige område, for Danmark kan selvfølgelig ikke holde til ikke at kunne deltage i bekæmpelsen af international kriminalitet, international terrorisme, på hele civilretsområdet osv. osv.

Nu ser det i øvrigt også ud til, at der, hvor EU's fælles flygtningepolitik kommer til at ende, i realiteten ikke bliver så forfærdelig langt fra der, hvor vi er i Danmark. Der er vel i realiteten kun to områder, hvor man kan sige, at der er en væsentlig forskel imellem EU's flygtningepolitik og den danske flygtningepolitik, og det er 24-års-reglen, og det er tilknytningskravet.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

For nylig besøgte den tyske forbundskansler, Gerhard Schröder, Tyrkiet og meddelte dér, at man kunne regne med, at Tyskland ville gå ind for tyrkisk medlemskab af EU, og gået på klingen sagde han også til en tyrkisk journalist, at Tyrkiet kan stole på Tyskland.

I kølvandet på den debat har både tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen og Socialdemokratiets ordfører her i dag, hr. Henrik Dam Kristensen, udtalt sig på forskellig vis om Tyrkiets eventuelle medlemskab, og jeg lagde mærke til for nylig, at hr. Henrik Dam Kristensen udtalte, at Tyrkiet ikke kunne blive medlem af EU inden for de næste 20 år.

Jeg vil bede hr. Henrik Dam Kristensen oplyse, hvad der ligger i den udtalelse. Er det korrekt forstået? Og hvad mener Socialdemokraterne i øvrigt om Tyrkiets mulige optagelse i EU?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Hr. Peter Skaarup er fejlinformeret, når han nævner tallet 20 år. Det er sådan set meget simpelt, hvad det her handler om. Det handler om,

at Tyrkiet er blevet accepteret som kandidatland, der kommer en rapport fra Kommissionen senere på året, og det er fuldstændig ufravigeligt, at for at man kan indlede optagelsesforhandlinger om at blive medlem af vores samarbejde, skal man leve op til menneskerettigheder, demokrati og det, vi kalder good governance, det ligger fuldstændig klart. Så har jeg personligt givet en vurdering af, hvor tæt jeg tror, Tyrkiet er på at kunne leve op til det, og så har jeg sagt, at det tror jeg er noget, der ligger ret mange år ude i fremtiden.

Så det, der er at sige til det, er: Der er slet ingen slinger i valsen. Hvis man kan leve op til de tre Københavnskriterier, ja, så kan der indledes forhandlinger. Jeg håber sådan set, at det kunne lykkes, for det betyder jo, at Tyrkiet klart er gået i en demokratisk retning, det betyder, at Tyrkiet lever op til menneskerettighederne osv. osv., men det kan kun vise sig, og det ville være ad åre, og jeg vil tro, at det vil være ad forholdsvis mange år.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg kunne godt tænke mig, at hr. Henrik Dam Kristensen ville svare meget klart på det spørgsmål. Jeg synes, det er lidt uklart, når det bliver sagt, at det kommer måske, og vi ved ikke helt, hvornår Tyrkiet kan blive medlem af EU. Men det, jeg i hvert fald opfatter, er, at hr. Henrik Dam Kristensen mener, at Tyrkiet bestemt kan blive medlem af EU inden for en eller anden årække.

Der må man jo sige, at der er en vis forskel mellem de udtalelser, som den tyske forbundskansler, Gerhard Schröder, kommer med, og dem fra hr. Henrik Dam Kristensen, og med al respekt for hr. Henrik Dam Kristensen må man måske nok sige, at Gerhard Schröder for tiden har mere indflydelse, end Socialdemokratiet i Danmark har på det. Jeg synes, at man læse ud af Gerhard Schröders udtalelser, at Tyrkiet kan blive medlem af EU meget snart.

Derfor ville jeg godt høre, om Socialdemokraterne, hvis der kommer et forslag i EU, vil modsætte sig et tyrkisk medlemskab af EU. Det tror jeg der er mange der forventer på baggrund af de udtalelser, der er kommet, både fra hr. Poul Nyrup Rasmussen og hr. Henrik Dam Kristensen. Men vil Socialdemokraterne rent faktisk noget med det, man går og siger?

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Ja, det vil Socialdemokratiet selvfølgelig, og jeg vil gerne gentage for hr. Peter Skaarup: For at noget land kan blive medlem af vores samarbejde, så skal man leve op til demokratibegrebet, menneskerettighedsbegrebet og good governance, hvilket vil sige en ordentlig regering, der sørger for lighed osv.

Det er fuldstændig ufravigelige krav, og der indledes ikke optagelsesforhandlinger med hverken Tyrkiet eller noget andet land, før man lever op til disse tre kriterier. Så har jeg givet min egen vurdering af, hvor lang tid der måske går, inden Tyrkiet kommer derhen. Det er ikke engang sikkert, at de når derhen, det kan være, at Tyrkiet ændrer retning undervejs. Men bundlinjen på det her er, må jeg sige til hr. Peter Skaarup, at kriterierne skal være opfyldt, førend der kan indledes optagelsesforhandlinger.

Så er der måske den forskel imellem Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, at Dansk Folkeparti har det godt med at have en eller anden trussel der og måske i realiteten slet ikke ønsker, at nogle lande skal overgå til demokrati og leve op til menneskerettigheder, for så har man dem ikke som trussel længere. Der tror jeg måske nok, at der er en forskel, det indrømmer jeg gerne.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Peter Skaarup som ordfører.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti hilser vi det velkommen, at vi her i dag har en debat om EU's fremtid. Det er meget velbegrunderet med den udvikling, der er i gang i øjeblikket, at vi netop får den debat.

Kl. 15.15

Man kan vel sige, at det er blevet endnu mere aktuelt af, at det for nylig stod klart, at det irske formandskab forsøger – vi ved ikke, hvad der sker – at køre noget igennem i den formandskabsperiode, man er inde i i øjeblikket. At vi så i Dansk Folkeparti er arge modstandere af, at man indfører en forfatning med det grundlag, vi kender nu, er så en anden sag.

Det grundlag, vi kender, er jo mere magt på rigtig mange områder til Bruxelles, til EU-systemet, og det er den vej, forfatningen driver tingene, medmindre nogen gør noget ved det grundlag, vi kender i dag. Det ser ikke ud, som om det irske formandskab har tænkt sig det, og derfor er vi ikke blandt dem, der råber hurra over, at

man kommer videre – hvad der fremgår af det forslag til vedtagelse, der ligger, og som formentlig bakkes op af et flertal – for vi synes ikke, at det grundlag, der ligger, som man gerne vil gå videre med, er så voldsomt godt.

Danmark bør kæmpe for sin selvstændighed, og i stedet for hele tiden at overføre mere magt til EU-systemet, overføre yderligere kompetencer, fjerne muligheden for, at vi har vetoret på vigtige spørgsmål, synes vi, at EU-systemet skal gå ind og give mere magt tilbage til de nationale parlamenter, sådan at vi får den indflydelse, vi gerne skulle have på vores egne forhold.

Jeg synes egentlig, at den diskussion, vi har haft i dag om forbeholdet på udlændingeområdet, retsområdet, meget godt viser behovet for, at vi værner, at vi beskytter den beslutningskompetence, vi skal have f.eks. på udlændingepolitikken her i Danmark. Det er så også det, regeringen erkender med det oplæg, der er kommet, at vi skal bevare det forbehold.

Det er meget uheldigt, hvis de stramninger, som regeringen har indført sammen med Dansk Folkeparti og løbende justerer, pludselig går fløjten, fordi man på et tidspunkt må bøje sig for, at det så er EU, der må bestemme det også. Derfor føler vi et stort behov for at advare imod den retning, som tingene har taget i debatten om en forfatning.

Den kampgejst, som en regering og som en opposition har i mange spørgsmål, synes vi ikke vi oplever i forbindelse med traditionelle danske synspunkter som f.eks. det at have en kommissær med fulde rettigheder. Der synes vi ikke, vi oplever en kampgejst, der er tilstrækkelig til at tro på, at vi permanent kan forestille os, at danske interesser trods alt vil være lidt beskyttet af, at vi fremover har en kommissær.

Vi synes heller ikke, man oplever en kampgejst for at indføre det, vi kalder et kompetencekatalog, som Venstre bl.a. snakkede om efter afstemningen i Danmark om euroen. Det var meget vigtigt, at vi skulle have det, men den model, vi ser, der er kommet ud af det, er meget fattig på det område. Derfor var der brug for, at vi kæmpede sådan nogle sager igennem, som der jo egentlig er relativ enighed om her i Folketinget.

Hvad der også var brug for, var, at man, når man nu overfører mere kompetence til Bruxelles, så under alle omstændigheder sørger for, at de nationale parlamenter har det, man kan kalde et rødt kort, der kan vises, hvis der indføres lovgivning, som krænker nærhedsprincippet

i EU. Men det har man heller ikke formået at få igennem. Man har fået et lysegult kort, som måske kan bruges, men hvor det i sidste ende alligevel er op til Kommissionen at fremsætte nye forslag, og dermed kan et eller flere lande ikke blokere for, det, Kommissionen har gang i.

Der skal vi stadig huske på, at Kommissionen ikke er folkevalgt. Kommissionen er et indirekte valgt organ. Det er embedsmænd, det er ikke demokratisk valgte mennesker, der sidder i den Kommission. Det er endnu en af de katastrofale ting ved EU-systemet, at man indirekte har valgt nogle mennesker som embedsmænd til at være dem, der kan fremsætte forslag i systemet. Og hvis der skulle være tale om en folkeliggørelse, hvis det skulle være et folkeligt projekt, som fru Charlotte Antonsen var inde på tidligere, så er der altså ikke meget folkeligt i og ikke meget demokrati i, at de, der fortsat kan fremsætte forslag, er Kommissionen.

Vi vil i Dansk Folkeparti klart afvise en forfatning med det indhold, der ligger nu, og jeg tror egentlig inderst inde, at der er mange medlemmer af Folketinget også fra partier, der normalt, traditionelt, er meget positive over for EU, som er enige med os i, at der bestemt er nogle alvorlige knaster. Man tør åbenbart ikke sige højt nok, at der er nogle alvorlige knaster i den forfatning, og det synes vi er ærgerligt.

Så vil vi under den her debat også gerne rejse et andet spørgsmål, vi lige havde oppe med den socialdemokratiske ordfører for lidt siden om Tyrkiets medlemskab. Vi synes, det er meget afgørende for EU's udvikling, at vi ikke får lande med, som ikke er europæiske, og det er Tyrkiet ikke. Tyrkiet er ikke en naturlig del af Europa. Tyrkiet har nogle helt andre normer, demokratiske traditioner, en anden religion, som gør, at det er væsensforskelligt fra landene i det øvrige EU.

Kl. 15.20

Derfor føler vi et behov for, at vi under den her debat i fællesskab forhåbentlig kan sende den danske regering videre med et mandat, der siger, at Tyrkiet ikke skal være medlem af EU. Ikke om 2 eller 5 eller 10 år, men slet ikke medlem af EU, mener vi. Derfor vil jeg gerne fremsætte et forslag til vedtagelse, der lyder sådan her:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget pålægger regeringen at modarbejde enhver beslutning i Det Europæiske Råd, som kan føre til, at der åbnes optagelsesforhandlinger med Tyrkiet, og udtaler, at Tyrkiets samarbejde med EU må finde sted inden for rammerne af EU's naboskabspolitik.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 74).

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*) Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil først bede hr. Peter Skaarup bekræfte, at jeg husker rigtigt, for vi havde begge to lejlighed til at deltage i konventets arbejde, hvor der var repræsentanter fra 28 lande, 210 repræsentanter både med medlemmer og suppleanter. Husker jeg rigtigt, var der 6 der ikke skrev under på forslaget til forfatningstraktaten heriblandt hr. Peter Skaarup repræsenterende Dansk Folkeparti, og så var der nogle kommunister. Men det var, så vidt jeg husker, 6 ud af de 210. Jeg håber, hr. Skaarup kan huske det og bekræfte det.

Det andet er, at jeg mange gange har hørt Dansk Folkeparti tale om, at der skal mere magt tilbage til Folketinget. Det er nogle lidt følelsesladede ord: mere magt tilbage til Folketinget. Hvem vil ikke gerne have det? Men det kunne være lidt interessant, hvis hr. Peter Skaarup kan give et par eksempler på, hvad det er for en magt, man gerne vil have tilbage til Folketinget.

Så det sidste, som jeg nok syntes var lidt overraskende, det var et konkret forslag fra Dansk Folkeparti om, at Kommissionen ikke skal udpeges som embedsmænd, men fremover skal være politikere og vælges. Det overrasker mig lidt, for jeg kan så høre, at nu går Dansk Folkeparti ind for, at vi skal have en forbundsstat, for det må jo være konsekvensen af det. Så det er sådan lidt en ændring, må man sige, i Dansk Folkepartis hidtidige EU-politik.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det er helt rigtigt, som hr. Henrik Dam Kristensen sagde, at det var meget få, der ikke accepterede den metode, formandskabet i konventet valgte og det resultat, som kom ud af det. Vi var nogle, der lavede det, man kalder en minority

report, som meget klart sagde, at det ikke var den rigtige vej at gå. Så det er helt rigtigt husket.

Det er også på baggrund af, at den sammensætning, som hr. Henrik Dam Kristensen godt ved, var meget skæv. Det var faktisk kun Danmark og England og Tjekkiet og måske nogle tvivlsomme undtagelser, men de tre lande, der havde en ligelig repræsentation med en tilhænger og en modstander eller skeptiker, som det var. Derfor var det en meget skæv fordeling, tingene havde, og det vil sige, at nogle landes lille flertal, der er skeptiske over for mere union, ikke var repræsenteret særlig kraftigt.

Med hensyn til Kommissionen ligger det meget klart, at vi mener, at landene skal have en kommissær hver, og vi har ikke noget imod, at den kommissær er valgt på en måde, hvor der ikke er tale om en udpegning, som det sker i dag. Vi synes, det vil være udmærket, at hvert land reelt også har en repræsentant, der kan være på vagt over for, hvad der foregår i Kommissionen. Når man nu har valgt systemet på den måde, at det ikke er et demokratisk valgt organ, så var det mindste i hvert fald, at hvert land var repræsenteret på en måde, hvor man kunne sige, at der var tale om reel repræsentation.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det forbavser mig ikke, at hr. Peter Skaarup ikke svarede på spørgsmålet med mere magt tilbage til Folketinget, for det har man aldrig kunnet få svar på. Det er jo noget af det, man så ofte slynger ud, men nu får hr. Peter Skaarup muligheden i anden omfang.

Så vil jeg sige omkring konventets udpegning: Er det ikke korrekt, at det var så demokratisk, som sådan noget kan blive, for det var nemlig alle 28 parlamenter, folketing, som hver havde udpeget to? Så man kan sige, at de sådan set repræsenterede demokratiet i de enkelte lande. Jeg kan så være ked af på hr. Peter Skaarups vegne, at han ikke har så mange lidelsesfæller rundt omkring. Men det er jo det, der er afspejlet her.

Så tilbage til den meget overraskende melding fra Dansk Folkeparti, at man nu vil have en Kommission, som er valgt på en eller anden måde. Det må da være en føderal udvikling. Der synes jeg, at hr. Peter Skaarup skylder Folketinget, og han skylder den videre debat frem til europaparlamentsvalget, at sige, hvad man mener med det. Hvad er det for en føderal udvikling, Dansk Folkeparti nu pludselig står for?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Lige med hensyn til det sidste så står vi bestemt ikke for nogen føderal udvikling. Det tror jeg de fleste vil være enig med mig i; det gør vi ikke. Det kan jeg konstatere at Socialdemokraterne gør og regeringen gør. Men vi gør det bestemt ikke i Dansk Folkeparti.

Med hensyn til valget af konventets medlemmer ved alle jo, at det i de fleste lande foregik ved sådan en slags d'Hondtsk metode, hvor det største parti i parlamentet fik et medlem og det næststørste parti fik et medlem.

Men der ved hr. Henrik Dam Kristensen jo udmærket godt, at det er sådan i Danmark, og det er også sådan i mange andre lande, at de store partier traditionelt støtter en udvikling i retning af mere union, hvorimod der i alle lande stort set er et stort mindretal eller et lille flertal, der faktisk er meget skeptisk over for det, der foregår. Men de var så bare ikke repræsenteret særlig godt. De var repræsenteret af meget få mennesker. Der kunne man godt have ønsket sig en anden metode, man udpegede det her organ på.

Dertil kommer så, at formandskabet udelukkende bestod af tilhængere. Der var hr. Henrik Dam Kristensen og andre ikke villige til at sikre, at man trods alt i det her store formandskab ikke bare havde en enkelt repræsentant eller to repræsentanter, der var skeptiske. Det var jo et problem, fordi det stort set var det eneste organ i konventet, der kunne fremsætte forslag.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Peter Skaarup og Dansk Folkeparti, hvorfor man negligerer, at forfatningstraktaten faktisk giver mulighed for, at nationale parlamenter får styrket deres mulighed for at gå ind og vurdere nærhedsprincipperne allerede fra dag et, og at en tredjedel af landenes parlamenter har en mulighed for at gå ind og blokere. Det må da være et absolut fremskridt.

Det må da også være et absolut fremskridt, at landenes parlamenter koordinerer indsatsen i en tidlig fase.

Og er hr. Peter Skaarup ikke enig i, at vi faktisk allerede nu, som vi planlægger i diskussionerne internt i Folketinget, er i stand til at kunne gennemføre det her, allerede inden en traktat fungerer?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Til hr. Claus Larsen-Jensen: Det er da rigtig nok, at der er et lille fremskridt i forhold til den nuværende situation, ved at det ser ud til, at man kan få papirerne lidt tidligere fra de nationale parlamenters side, og at man som sagt også har det her lysegule kort, man kan vise, hvor man kan protestere og sige sammen med en tredjedel af de nationale parlamenter i EU: Vi mener ikke, at det her forslag opfylder nærhedsprincippet i vores land.

Så den mulighed, den lille mulighed har man, og den var også god nok, hvis det var sådan, at Kommissionen ikke bare kunne sige, hvad de kan ifølge forslaget, at det er de ligeglade med. Kommissionen er ligeglad med, at der er nogle lande her, der siger nej, fordi nærhedsprincippet ikke overholdes, for den kan fremsætte det forslag under alle omstændigheder. Så er vi lige vidt, hvis Kommissionen fastholder, at det er det organ, der kan fremsætte forslag.

Derfor synes jeg, at man fra de danske repræsentanters side skulle have stået meget hårdere fast på det, som Folketinget, det, som nogle nationale parlamenter ville have, nemlig et rødt kort, der kunne bevirke, at hvis nærhedsprincippet blev brudt, så ville man ikke være med til, at Kommissionen kunne fremsætte forslag.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Man kan altid ønske sig noget mere, end man får. Det kan man til jul, og det kan man, når man forhandler med andre. Men er det ikke korrekt, at dette er en markant forbedring, og at dette muliggør, at man i samtlige nationale parlamenter fra dag et går ind og skal have en behandling af de konkrete forslag, som betyder, at man kan gå ind og vurdere, om subsidiaritetsprincippet er overholdt eller ikke overholdt, og at vi kan koordinere vores indsats på en helt, helt anderledes måde, end det er sket tidligere?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jo, men der er nogle magtforhold dér, der ikke er til at kimse ad, og når man går ind i sådan nogle ting, så ved man med sig selv, og på samme måde er det med Kommissionens sammensætning, at hvis man har fulde rettigheder, så står man stærkere. Man ved med sig selv fra Kommissionens side i de her tilfælde, at man *har* mu-

ligheden for at gennemtrumfe, uanset at der er en tredjedel af landene, der er lidt sure over det og ikke mener, at nærhedsprincippet bliver overholdt.

Derfor må hr. Claus Larsen-Jensen også give mig ret i, at det ønskelige, og det er også det, Folketinget har kæmpet for med de platforme, vi har haft i EU-systemet, at der skulle være mulighed for at bruge et rødt kort. Det er jo ligesom en magtbalance. Hvis den ene part føler, at man er enormt overlegen og under alle omstændigheder kan fremsætte forslag og gøre, hvad der passer en, ja, hvad bliver så resultatet? Så bliver resultatet ofte, at så bestemmer den part i den sidste ende. Og det er jo altså det, Kommissionen har af muligheder her. De har muligheden for selv at bestemme, og jeg er sikker på, at de vil gøre det.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Når man hører på Dansk Folkeparti, så lyder det jo, som om noget af det, der er det vigtigste for Dansk Folkeparti i den nye forfatningstraktat, er spørgsmålet om Kommissionen. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Peter Skaarup: Hvorfor er Kommissionen så vigtig for Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Kommissionen er jo vigtig, fordi den er det organ i EU, som sidder med en meget afgørende magt, og den er et ikkedemokratisk valgt organ, som altså er det, der kan fremsætte forslag i EU-systemet. Det er jo det, der kan være meget anstødeligt for mange borgere i et demokratisk land som Danmark, at man kan opleve, at man ikke føler, at EU er et demokratisk organ.

Det er svært at have et demokrati, når vi taler så mange forskellige sprog, som vi gør, og når man har en Kommission, der ikke er folkevalgt. Så er det svært at have et demokrati, og derfor vil der være mange borgere her i landet – og det giver sig udslag ved folkeafstemninger – der siger: Nej, det er da udansk at have det på den måde. Vi er da vant til i Danmark, at når vi vælger vores Folketing, så kommer der en regering, der er valgt ud af Folketinget og ikke ud fra nogle indirekte udpegninger af nogle mennesker, som ikke har nogen demokratisk legitimitet overhovedet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er måske lidt i forlængelse af hr. Henrik Dam Kristensens kommentar. Vil det så sige, at den dag Kommissionen bliver direkte valgt, kan Dansk Folkeparti støtte en ny traktat?

For at holde os til denne traktat og de udspil, vi har set her, er det så det eneste udestående problem, hr. Peter Skaarup har? For det eneste, jeg hører af negativt, er spørgsmålet om kommissærer, og det er jo sådan set allerede en realitet i dag, for med Nicetraktaten er der jo givet mulighed for, at ikke alle lande kan få en kommissær.

Vi hørte før spørgsmålet om nationale parlamenter, og der synes Peter Skaarup sådan set, det er et lille fremskridt. Hvad er der af tilbageskridt i det forslag, der ligger på bordet, set med Dansk Folkepartis øjne?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det er der jo god tid til at debattere nu og i fremtiden. Jeg synes, jeg har nævnt en del ting, men jeg vil gerne repetere dem.

For det første indeholder forslaget et spørgsmål om en EU-præsident. Man vil indføre en EU-præsident, en EU-udenrigsminister, og det er noget, som Venstre på deres opstillingsmøde til Europa-Parlamentet valgte at tage ud, i hvert fald i den ordlyd, det havde.

Man har valgt at give mindre magt til de små lande i det kompromis, der lå omkring stemmeregler.

Man har valgt at give færre medlemmer af Europa-Parlamentet til et land som f.eks. Danmark. Vi får færre, vi skal vælge i fremtiden.

Man har valgt ikke at lave den blokering eller det røde kort, som de nationale parlamenter skulle bruge, hvis de skulle blokere med hensyn til afgørelser efter nærhedsprincippet.

Der er desværre masser af tidsler i det her forslag, og det tror jeg godt fru Charlotte Antonsen ved, men det kniber med i EU-debatterne – og det er det, der er ærgerligt – at man her i Folketinget snakker rent ud af posen og siger: Ja, der er de fem tidsler eller de ti tidsler, dem vil vi have ud, og det kæmper vi for. Man kører noget alibipolitik og noget strategi, og det er det, der i den sidste ende gør, at det kan ende med, at befolkningen overhovedet ikke lytter til det store politiske flertal her i Folketinget. Det er det store problem ved EU og de debatter, vi har, at der desværre er et flertal i Folketinget, der ikke vil se

i øjnene, at der er en udbredt skepsis, ikke bare i Danmark, men generelt i EU over for mere magt til EU.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Kunne hr. Peter Skaarup ikke sige, hvad der er Dansk Folkepartis holdning til EU som sådan, for lige pludselig blev det et spørgsmål om, at Tyrkiet ikke måtte komme med, fordi man i Tyrkiet havde den anden religion – og måske oven i købet den anden kultur? Men har modstanden mod EU noget med det at gøre? Er det ikke en meget mere fundamental modstand, som Dansk Folkeparti har mod EU?

Diskussionen om, hvilken kultur man har i Tyrkiet, burde vel være ligegyldig, hvis udgangspunktet var, at man sagde, at forudsætningen for, at man overhovedet kan acceptere Tyrkiets optagelse i EU, er, at de overholder alt, hvad der er af menneskerettigheder og den slags ting. Hvis folk overholder menneskerettighederne, behandler mindretal ordentligt, har demokrati osv., hvad skulle problemet så være i, at den tyrkiske befolkning kunne beslutte at gå ind i EU, samtidig med at den danske befolkning beslutter at gå ud, hvis det er det, den danske befolkning ønsker?

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

For os at se er der jo nogle meget mere markante ting i forhold til Tyrkiets eventuelle medlemskab af EU, som gør sig gældende, end det, hr. Søren Søndergaard lægger op til.

Det, der fra Enhedslistens side åbenbart er interessant, er menneskerettighederne og måske noget demokrati. Det, der for os er interessant, er også det, som er interessant for Enhedslisten, men det er også, at vi her taler om et land, der har en levestandard, der ligger helt i bund i forhold til gennemsnittet i EU. Og det betyder jo, at overførsler fra strukturfonde, regionalpolitik osv. fremover i høj grad ville tilsmile Tyrkiet, hvis de måtte komme ind i EU.

Samtidig ved vi, at det er et land med en anden tilgang til helt grundlæggende ting som demokrati og religion, hvor man altså har et islamsk samfund, som har nogle andre værdinormer end dem, vi kender til.

Hvis vi ser på listen fra Transparency International over lande med korruption, så kan vi se, at Tyrkiet ligger helt i top. Tyrkiet ligger på et ni-

veau, hvor vi må regne med at man har langt mere korruption end i f.eks. Danmark og de øvrige EU-lande.

Så der er nogle helt grundlæggende ting, som er et problem her, som vi er nødt til at se i øjnene, og hvor vi ikke bare kan tale udenom og sige: Nå ja, det er noget med nogle menneskerettigheder, men når det kommer på plads, så kan Tyrkiet godt blive medlem. Sådan har vi det ikke.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, hr. Peter Skaarups svar er uklart.

Hvad er Dansk Folkepartis grundlæggende opfattelse af EU? Er man for EU, eller er man imod EU?

Jeg synes jo, det har lidt med spørgsmålet at gøre, hvordan man vurderer andre landes muligheder for at være med i den klub. Det er klart, at hvis man i virkeligheden er for klubben – man kan kalde det sådan en slags skabstilhænger – så er man selvfølgelig meget bekymret over, hvem der kommer ind, og hvem der ikke kommer ind. Men hvis man er modstander af den klub og siger, at det ikke er en god klub, den vil vi ikke være medlem af, må man vel sige, at om andre så vil være det, er mere op til dem selv.

Man skal bemærke, at hr. Peter Skaarup jo ikke bare udelukkede Tyrkiets deltagelse i EU på kort sigt. Det var jo, fordi Tyrkiet ikke var placeret i Europa. Det sagde hr. Skaarup faktisk.

Jeg ved ikke, om vi så på næste møde i Europarådet får et forslag fra hr. Per Dalggaard om, at Tyrkiet skal ekskluderes af Europarådet, fordi de slet ikke hører til i Europa. Det går jeg ud fra at vi får.

Men det er jo fundamentalt en helt anden argumentation at sige, at de overhovedet ikke hører med til Europa, end at sige, at der er nogle ting, der skal ændres. Hvis der er nogle ting, der skal ændres, og de bliver ændret, så må det vel være op til befolkningen selv.

Så hvad er egentlig Dansk Folkepartis fundamentale holdning til EU? Er man imod, eller man sådan en skabstilhænger?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Vi har jo sagt mange gange – det ved hr. Søren Søndergaard også udmærket godt, og jeg forstår egentlig ikke rigtig, hvorfor vi skal have en lang debat om det, men vi kan da godt tage den – at vi er unionsmodstandere. Vi er modstandere af,

at man danner en union, hvor man trækker afgørelser ned over landene, som ellers skulle have lov til suverænt at bestemme.

Der vil vi gerne trække magt tilbage til de nationale parlamenter, bl.a. i forhold til det, der hedder vetoetspørgsmålet, hvor man bliver ved med også i Nicetraktaten at overføre områder til at gå over til, at man dér ikke længere har vetoet, altså flertalsafgørelser. Det er jo en udvikling, som er meget farlig set med vores øjne. Det er svaret på det spørgsmål.

Med hensyn til Tyrkiet: Der er vi nødt til at forholde os til fakta, til tilstanden i dag. Vi har et EU, som i høj grad overfører store midler til de egne af EU, der er dårligt stillet, der er svagt stillet. Skulle man forestille sig, at vi i fremtiden åbner gaveboden for Tyrkiet, som har en levestandard, der er utrolig lav i forhold til resten af EU? Skulle vi forestille os, at vi åbner vores grænser og siger: O.k., det er i orden, vi har nu fri bevægelighed mellem landene, vi har ikke nogen ydre grænser, Tyrkiet er med? Så vil der komme mange fattige fra Tyrkiet. Det skal man ikke tage fejl af. Der er mange fattige i Tyrkiet, som vil føle det interessant at komme til et velfærdssamfund som det danske.

Det synes jeg hr. Søren Søndergaard skulle se i øjnene. Det er en af vores argumentationer.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt fortsætte lidt i Tyrkietsporet, for jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti ikke har spor imod at være i NATO-alliance med Tyrkiet. Der er jo altså alle disse fattige og meget dårligt stillede tyrkere, men der er ikke spor i vejen for, at de kan komme Danmark til hjælp, hvis vi skulle blive angrebet af en ydre fjende. Det står jo i NATO-traktaten, én for alle og alle for én. Hvis et af medlemslandene i alliancen bliver overfaldet, så skal de øvrige komme til hjælp.

Kl. 15.40

Der er ingen problemer i, går jeg ud fra, at Dansk Folkeparti vil modtage tyrkiske befriere, hvis vi skulle blive besat, også selv om disse tyrkiske befriere skulle have en anden religion. Jeg vil bare gerne have bekræftet, at det har Dansk Folkeparti ikke nogen problemer med.

Til sidst vil jeg gerne stille et ganske enkelt spørgsmål, som underligt nok slet ikke har været rejst i forbindelse med hr. Peter Skaarups indlæg. Hvad vil Dansk Folkeparti anbefale den danske regering at gøre, hvis der kommer et nej til traktaten?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Med hensyn til NATO og sammenligningen med Tyrkiets eventuelle medlemskab af EU set i forhold til deres nuværende medlemskab af NATO er der jo den afgørende forskel på NATO og EU, at EU desværre, kan man sige, handler om så utrolig meget mere, end NATO-samarbejdet gør.

NATO-samarbejdet er et militært samarbejde, det er et sikkerhedspolitisk samarbejde. EU blander sig på alle mulige områder, og det ved fru Elisabeth Arnold udmærket godt via fru Elisabeth Arnolds sæde i Europaudvalget. EU blander sig på ufattelig mange områder. Ja, der er snart sagt ikke den sag, hvor EU ikke har en mening. Og vi ved fra Folketingets lovgivning, at vi gang på gang må spørge i Bruxelles: Hvad skal vi gøre? Hvad *må* vi gøre? Det er det afgørende. Derfor er det en væsentlig anden sag end Tyrkiets medlemskab af NATO.

Nu har jeg ikke meget tid tilbage, men når det gælder Danmarks eventuelle stilling, hvis det bliver et nej, så tror vi på, at der vil være mange andre lande, som også siger nej til en forfatning. Vi tror ikke på, at der i EU vil være enighed om, at man skal indføre en forfatning med en præsident, med en udenrigsminister, hvor man ikke længere har mulighed for at føre sin selvstændige udenrigspolitiske holdning frem.

Vi tror på, at EU fremover vil komme til at opleve nogle enorme brydningstider; vi har sådan set allerede set dem ved det sammenbrud, der var her i det sidste formandskabs periode. Vi tror, det vil komme igen, hvis ikke man holder igen; hvis ikke man begynder at tale med dem, der er skeptiske over for mere union.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Så må jeg forstå det sådan, hvis vi lige går tilbage til NATO, at grunden til, at Dansk Folkeparti accepterer, at Tyrkiet er medlem af NATO sammen med Danmark, er, at NATO såmænd kun beskæftiger sig med liv eller død, krig eller fred, men EU, som beskæftiger sig med alt muligt andet, kan man ikke have at der er andre der blander sig i, og det kan Tyrkiet i hvert fald ikke blive medlem af. Så er det sat på plads.

Så til svaret på, hvad der sker, hvis det bliver et nej til den nye traktat, når den engang kommer til folkeafstemning i Danmark. Jeg spurgte altså ikke om, hvordan hr. Peter Skaarup troede at det gik en hel masse andre EU-lande. Jeg

spurgte hr. Peter Skaarup, hvad han vil sige til den danske regering, og hvad han vil forklare de danske vælgere at Danmark skal gøre, hvis den danske befolkning stemmer nej til traktaten ved en folkeafstemning.

Jeg har ikke spurgt om, hvad der sker i andre lande. Det her er et anliggende mellem hr. Peter Skaarup som dansk folkevalgt repræsentant og hans vælgere, som han skal stå ansigt til ansigt med i forbindelse med en kampagne op til en folkeafstemning.

Fru Pia Kjærsgaard har jo sagt, at hvis det bliver et nej, så er Danmark på vej ud af EU. Er hr. Peter Skaarup enig i det?

(Kort bemærkning.)

Peter Skaarup (DF):

Med hensyn til NATO og Tyrkiet er det sådan, som fru Elisabeth Arnold udmærket godt ved, at det er et militært samarbejde ikke kun i Europa. Det er også et atlantisk samarbejde, som ikke begrænser sig til Europa. Derfor er det meget naturligt, at for så vidt angår Tyrkiet, som er en af de meget stærke europæiske magter, altså militært set, så vil man ønske sig, at Tyrkiet på en eller anden måde med dets placering er med, fordi der ellers er nogle ubalancer i forhold til Grækenland. Derfor har holdningen været, at det er en god idé, at Tyrkiet er medlem af NATO. Men det er altså en forsvindende lille del af Tyrkiets territorium, der er i Europa. Det er ikke en naturlig del af Europa. Langt hovedparten ligger slet ikke i Europa, og derfor er det naturligt, at man overhovedet ikke diskuterer – set med vores øjne – at Tyrkiet kan blive medlem af EU.

Når vi ser på, hvad der så sker ved et dansk nej, og hvad vi vil anbefale regeringen, så står det meget klart, at hvis det bliver et nej i Danmark og i andre lande, så er vi tilbage ved det udgangspunkt, vi har nu, så er der ikke nogen forfatning, så er den faldet. Derfor er svaret, at så står vi sådan set der, hvor vi gjorde efter sammenbruddet i det tidligere formandskab, at der ikke er nogen forfatning. Der er ikke noget at gå videre med. Vi slipper for en EU-præsident, vi slipper for mindre magt til Danmark.

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt sige tak til hr. Skaarup, fordi han nu fik præciseret, at Tyrkiet er en europæisk magt. Det var sådan set det, hr. Peter Skaarup sagde.

Når vi snakker NATO og sikkerhedspolitik, er det en europæisk magt, men når vi snakker EU, er det en ikkeeuropæisk magt.

Men mit spørgsmål går faktisk på, hvad det er for en magt, hr. Peter Skaarup og Dansk Folkeparti vil have ført tilbage til Folketinget. Hvad er det helt præcist for en magt, hr. Peter Skaarup vil have ført tilbage til Folketinget?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Som jeg sagde, er Tyrkiet ikke en naturlig del af Europa. Som fru Anne Grete Holmsgaard godt ved, ligger en lillebitte geografisk del i Europa, men det er ikke at betragte som et europæisk land, og derfor er det ikke relevant at opfatte Tyrkiet som et kommende medlem af EU.

Når vi ser på, hvad det er for en magt, vi skal have tilbage til Danmark, er det magten til at sige fra. Der har været mulighed for, at Danmark kan nedlægge veto i en række vigtige spørgsmål, som kommer op i forbindelse med forhandlinger i Ministerrådet, men den magt har vi drypvist givet fra os, og desværre bliver det ved på den måde. Med Nicetraktaten gik et antal områder over til flertalsafgørelse, så vi ikke længere har vetoret, og efter den forfatning, der ligger på bordet nu, mister vi vores suverænitets og vetoret på 26 nye områder. Det er altså meget voldsomt, hvad der sker, den forfatning, som ligger på bordet, er meget indgribende over for vores suverænitets, og vi skal have magten tilbage, så vi har mulighed for at sige fra.

Så synes vi i øvrigt, det skal respekteres, at det nu engang er ved folketingsvalg, man som borger kan få indflydelse på, hvad der foregår i Danmark. Det skal ikke være ved valg til Europa-Parlamentet, og det skal ikke dirigeres af andre landes borgere, hvilken magt EU skal have. Det skal være os selv, der beslutter i hvert enkelt tilfælde, om vi vil afgive magt og suverænitets. Jeg håbede egentlig, at SF mente nogenlunde det samme, og jeg tror faktisk også, SF mener, at vi skal bevare magten til at selv at bestemme i vores eget hus.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Peter Skaarup siger, at vi mister vetoretten på endnu flere områder, og så vil jeg gerne have at vide, hvad det er for nogle områder, Dansk Folkeparti gerne vil have vetoret på. Er det på miljøet, så det bliver endnu sværere at få en miljøregulering gennemført i EU? Er det på arbejds-

miljøet, så det bliver endnu sværere at sikre det europæiske arbejdsmiljø? Er det på konkurrencekontrollen, så det bliver endnu sværere at sikre sig mod store, private monopoler? Eller er det på andre områder? Jeg vil gerne have svar på tre ting: Vil Dansk Folkeparti bevare vetoretten på miljø, arbejdsmiljø og monopolkontrol?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Vi mener, der er nogle områder, hvor man med et fornuftigt europæisk samarbejde og EU-samarbejde med fordel kan give afkald på vetoretten, og det er faktisk på nogle af de områder, som fru Anne Grete Holmsgaard nævner.

Med hensyn til handel, miljø og forbrugerforhold synes vi, det er vigtigt, at man kan have et meget intenst grænseoverskridende samarbejde. Men når EU begynder at udstrække fangarmene til andre områder, er vi skeptiske, og det er jo desværre det, EU gør. Hvis man læser den forfatning, der ligger på bordet nu, kan man se – også af de annekser, der er kommet fra det italienske formandskab, og som det irske formandskab ikke har afvist – at der faktisk sker en meget krænkende udvikling i spørgsmålet om flertalsafgørelser, der kan betyde, som fru Charlotte Antonsen sagde tidligere under debatten, at det ikke er sikkert, vi i fremtiden kommer til at stemme om nogen traktater.

Man har i sinde at gøre det sådan, at Ministerrådet og dermed også den danske regering selv kan overflytte spørgsmål på de områder, hvor der er vetoret, til områder, hvor der er flertalsafgørelser. Det er måske i virkeligheden noget af det allerallerværste, som jeg også synes, SF skal være meget opmærksom på, for SF har den mission sammen med andre unionskritiske partier at påpege, at det er en forkert udvikling.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg har noteret, at en afgørende hovedhjørnesten i Dansk Folkepartis argumentation imod den nye forfatningstraktat, som man vil anbefale vælgerne at stemme nej til, er spørgsmålet om en præsident. Ordet præsident bliver anvendt i cirka hver anden sætning, der drejer sig om den nye forfatningstraktat, og man kan ikke undgå at få det indtryk, at det bliver brugt for at skabe et skræmmebillede af, at der nu bliver opbygget en europæisk union, som ikke længere bare er en union, men en egentlig statsdannelse, fordi ordet præsident bliver brugt.

Kl. 15.50

Jeg vil godt spørge, om hr. Peter Skaarup ikke vil medgive, at ordet præsident i virkeligheden er fuldstændig indholdsløst. Ordet præsident har været brugt indtil nu, den danske statsminister blev kaldt president, da han var formand for Rådet, og uanset om der sker ændringer eller ej, vil fremtidige formænd også blive kaldt president, som det hedder på engelsk. Det er blot en betegnelse, men der er ingen som helst kompetencemæssige ændringer, der overhovedet antyder, at der er tale om en statsdannelse, blot fordi ordet præsident bliver nævnt. Men Dansk Folkeparti har valgt at koncentrere sig om det ord, fordi det skaber associationer om en statsdannelse og derfor kan bruges som en form for skræmmebillede over for vælgerne. Er det ikke det, der er realiteten?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nej, det er ikke realiteten, for hvis hr. Lars Barfoed læser konventets tekst, som ser ud til at være baggrunden for det irske formandskabs bestræbelser i øjeblikket og også var det for det italienske, får præsidenten meget mere magt fremover. Ifølge konventets tekst går man væk fra de skiftende formandskaber, hvor f.eks. Danmark havde et halvt års formandskab og skulle påvirke tingene, til at have en fast præsident, som vedvarende sætter dagsordenen for arbejdet, indkalder til møderne og sætter dagsordenen for tingene.

Det er jo klart, at hvis man ønsker mere magt til EU, er det også det rigtige, for det vil selvfølgelig skabe megen kontinuitet i arbejdet for en præsident, når det er ham, der sidder for bordenden hver eneste gang. Jeg kan godt forstå, at hr. Lars Barfoed og andre synes, det på sin vis er vældig godt, hvis man ønsker mere magt. Men hvis man ønsker respekt for demokratiet og respekt for, at landene skal have mulighed for at påvirke tingene ud fra deres egne betragtninger og deres demokratiske indgang til tingene, er det bestemt et skridt i den forkerte retning. Danmark vil ikke længere, som vi kunne under den nuværende regerings formandskab i EU, kunne påvirke tingene direkte, fordi vi sidder på sidenlinjen, mens denne præsident sidder for bordenden hver eneste gang.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes egentlig, det er interessant, at når man giver hr. Peter Skaarup mulighed for at argumentere for, at der skulle være noget som helst indholdsmæssigt i ordet præsident, er hr. Peter Skaarup ikke i stand til at fremhæve et eneste eksempel, bortset fra at formanden ikke længere bliver valgt på skift, men bliver valgt for en længere periode. Det sker netop for at skabe større effektivitet og kontinuitet, og vi må vel alle sammen være interesserede i, at der er en formand, som med en vis styrke kan lede forhandlingerne og skabe kontinuitet i arbejdet.

Hr. Peter Skaarup kan ikke fremføre et eneste eksempel på, at der i realiteten sker ændringer af kompetencen, og at der i anvendelsen af ordet præsident ligger noget som helst, der har med en statsdannelse at gøre, så det er altså bare et ord, der bliver brugt som et skræmmebillede. Man kunne lige så godt kalde det en formand, men vi må tage udgangspunkt i, at ordet præsident har været anvendt i årtier og også fortsat vil blive anvendt på engelsk, uanset hvad vi siger her i Danmark. Vi kunne for så vidt lige så godt fortsat vælge at bruge ordet formand.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen så må jeg spørge hr. Lars Barfoed, hvorfor det er så interessant og vigtigt at lave den ændring, der gør, at vi får en EU-præsident, hvis det ingen betydning har. Så kan det hele vel være lige meget, og så kan hr. Lars Barfoed vel godt gå til EU sammen med regeringen og argumentere for, at man tager det ord ud – eller hvad?

Nej, der ligger noget andet bag. Der ligger noget mere principielt bag, bl.a. – for bare at tage en enkelt ting – at på det udenrigspolitiske område mener man, at EU skal være mere slagkraftig. Ideelt set ville det da være glimrende, hvis EU kunne løse nogle af verdens konflikter, men uenigheden er jo stor mellem EU-landene. Der er forskellige historiske og kulturelle forhold, der gør, at man ikke kan blive enige om f.eks. Irak. Man slås i EU, og det gør bare tingene meget værre, hvis man foregiver, at man skal kunne spille en rolle, som man ikke kan spille.

Sådan er situationen i dag, og det vil den blive i meget værre grad fremover, hvis man lægger landene i en spændetrøje, hvor de skal lytte til denne præsident og denne udenrigsminister, som skal bestemme på det udenrigspolitiske

område. Det kan virkelig blive farligt, og jeg synes, hr. Lars Barfoed skal nærlæse konventets tekst, for der kan man nemlig finde belæg for det, jeg har sagt her.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Tak til ordføreren, og så er det hr. Lars Barfoed som ordfører.

Kl. 15.55

Lars Barfoed (KF):

Da Det Konservative Folkeparti ordfører, fru Gitte Seeberg, ikke kan være til stede, har jeg været så heldig at få til opgave at fremføre det konservative indlæg under denne debat:

Det er også for Det Konservative Folkeparti helt afgørende, at vi nu får gjort arbejdet med Den Europæiske Unions nye forfatningstraktat færdigt. Vi har brug for et EU, en Europæisk Union, der kan træffe beslutninger på en effektiv måde, hvor der er en klar opgavefordeling institutionerne imellem, hvor der er åbne og gennemskelige processer, som skaber tillid hos borgerne i Den Europæiske Union, og hvor nærhedsprincippet står stærkt, så der også er en mere afklaret kompetencefordeling mellem EU og de enkelte medlemslande.

Samtidig fastholder vi selvfølgelig, at Den Europæiske Union også i fremtiden er et samarbejde mellem selvstændige stater, sådan som det er i dag. Det er ikke en ny statsdannelse, vi er i færd med at skabe, og man kan nok så meget i Dansk Folkeparti, som vi lige hørte eksempler på, bruge ord som præsident i stedet for formand og med denne og andre talemåder forsøge at give vælgerne det indtryk, at vi nu skaber en europæisk stat. Det gør vi ikke. EU vil fortsat være et samarbejde mellem selvstændige stater, og det er også det, vi ønsker i Det Konservative Folkeparti, men vi ønsker så sandelig også, at det skal være et stærkt og effektivt samarbejde.

Det er vores vurdering i Det Konservative Folkeparti, at processen med færdiggørelsen af traktaten nu igen er ved at komme ind i en afgørende fase, og det er vi ganske godt tilfredse med. Forfatningstraktaten skal jo ikke mindst ses i lyset af EU's udvidelse fra 15 til 25 medlemslande. Den nye traktat skal sikre et solidt grundlag for, at vi får realiseret udvidelsen på en god og effektiv måde, og samtidig skal forfatningen skabe et robust fundament for yderligere udvidelser af Den Europæiske Union i de kommende år. Der er nemlig ingen tvivl om, at fort-

satte udvidelser bliver en vigtig del af EU's fremtidige udvikling.

Inden for de rammer, vi skaber med den nye forfatningstraktat og i forbindelse med udvidelsen med nye lande, bliver der mange vigtige og afgørende opgaver for de europæiske lande at tage fat på. Det drejer sig om store opgaver inden for områderne økonomi, konkurrencedygtighed, viden og forskning og ikke mindst stabilitet og sikkerhed i Europa.

Der er ingen tvivl om, at med det store marked, der allerede er i EU, og som jo vokser i de kommende år, er der enorme økonomiske perspektiver for EU. Siden Lissabonaftalens ambitiøse mål om inden 2010 at forvandle EU til den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, har bl.a. Barcelonaerklæringen om at øge EU's samlede investeringer i forskning og udvikling til 3 pct. af bruttonationalproduktet i 2010 fulgt op på den vision, dels i erkendelse af, at det er områder, der skal have en speciel fokus, dels i erkendelse af, at EU er langt fra at opfylde den vision. Derfor er det vigtigt, at vi arbejder aktivt for at nå målet.

Man kan sige, at i en periode har EU's såkaldte vækstlokomotiver, altså de store lande, på grund af de internationale konjunkturer haft svært ved at opfylde deres traditionelle roller med at trække EU's økonomi i gang. Men meget ser ud til, at opsvinget nu er ved at gå i gang. Der er lys forude, men det er også nødvendigt, at der nu kommer mere gang i EU's økonomi, ikke mindst hvis vi skal fastholde vores globale position som fortalere for frihandel og liberalisering, men også fordi vi i Den Europæiske Union står med nogle meget store demografiske udfordringer, fordi en stigende andel af befolkningen vil være over den normale erhvervsaktive alder.

Kl. 16.00

Men der er grund til at være fortrøstningsfuld. Der er mange gode initiativer i gang, ikke mindst får vi jo nu nye medlemmer af den europæiske familie i EU, hvor de økonomiske parametre allerede er ved at komme godt op i omdrejninger. Det er et langt og sejt træk, og det kan desværre hurtigt sættes over styr af mennesker, der med terror som eneste instrument forsøger at ændre verdens gang.

Som udenrigsministeren påpegede i sit indlæg, er EU's rolle i bekæmpelsen af terror uhyre vigtig, ikke mindst fordi EU har rollen som den samlende enhed, der fungerer som omdrejningspunkt for medlemslandenes internationale samarbejde om at bekæmpe terrorismen.

Vi skal have styrket politisamarbejdet. Der er taget gode skridt i den retning, men det er også vigtigt, at vi på dette og andre områder supplerer med at bekæmpe de dybereliggende årsagsammenhænge, som skaber den terrorisme. Det handler om demokrati, menneskerettigheder og stabilitet også i landene omkring EU.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi i Det Konservative Folkeparti har store forventninger til EU's fremtid, og vi mener, at det er helt afgørende, at der bliver skabt et effektivt, handledygtigt og stærkt EU. Det er afgørende også for Danmarks fremtid.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der er noget, der tyder på, at Det Konservative Folkeparti har et problem med ord, med sproget. Der bliver kævlet meget om, hvorvidt det nu er en formand, eller det er en præsident. Det er jo svarende til de problemer, der er med, om det nu er en forfatning eller en traktat, vi skal have. Alle ved, at en forfatning er noget, stater har, og som retter sig mod statens enkelte borgere, og traktater og chartre er noget, der indgås imellem stater. Så vælger man den nysprogløsning at kalde det for en forfatningstraktat. Det er selvfølgelig bare at vride sproget af led.

Jeg vil gerne spørge hr. Lars Barfoed: Hvorfor i alverden kan hr. Lars Barfoed dog ikke tale dansk? Der er jo næsten ikke andre end danske EU-politikere, der er næsten ikke andre i Europa, der vil benægte, at det, vi skal have, er Europas Forenede Stater. Hvorfor dog ikke sige det ligeud? Der er oven i købet nogle steder, man er stolt af at sige det. Hvorfor ikke sige tingene, som de er?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er jo faktisk det, jeg gør. Hvis jeg talte om Europas Forenede Stater, ville jeg jo sige tingene, som de ikke er. Det er jo ikke rigtigt, hvad hr. Jesper Langballe siger, at man udeomkring i Europa og alle mulige andre steder mener, at vi nu skaber Europas Forenede Stater. Det er jo ikke tilfældet. Det er jo heller ikke det, der står i forslaget til forfatningstraktat. Det fremgår jo fuldstændig tydeligt, at det er en aftale mellem selvstændige stater, at man kan melde sig ud igen, og at hvis forfatningstraktaten skal ændres, så kræver det, at landene hver for sig ratificerer det. Så der er intet overhovedet i de oplæg,

vi har, der tegner et billede af Europas Forenede Stater som en ny statsdannelse.

Med hensyn til at have det sådan mærkeligt med ord er det jo ikke Det Konservative Folkeparti, der har det underlige forhold til ord. Det er jo Dansk Folkeparti, der bliver ved med at benytte ordet præsident som et led i en skræmmekampagne mod EU, selv om man udmærket ved, at formanden for Rådet i mange, mange år på engelsk og for så vidt også på fransk har været betegnet som president, fordi det nu engang er det ord, man på engelsk bruger om en formand.

I Danmark kalder vi det en formand, og det kunne da være, at vi skulle blive ved med at tale dansk, som hr. Jesper Langballe foreslår. Så jeg vil da godt være med på, hvis Dansk Folkeparti vil, at vi bliver ved med at sige formanden for Rådet i stedet for, som Dansk Folkeparti gør det, at kalde det en præsident, for det er jo i virkeligheden misvisende. Hvis vi skal sige tingene, som de er, så er det en formand.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Man kan jo ikke rigtig komme videre, når hr. Lars Barfoed direkte benægter op i vores åbne ansigter, at der overhovedet er forskel på, om formanden udskiftes med jævne mellemrum, eller om han sidder der fast. Altså vi ved godt, at USA's præsident ikke udskiftes, før der bliver valgt en anden. Det kan vi ikke komme videre med.

Kl. 16.05

Så vil jeg spørge hr. Lars Barfoed: Hvad er for hr. Lars Barfoed definitionen på en statsforfatning, en tekst, der begynder med at fastlægge samfundets, det samlede Europas værdisæt, værdigrundlag, og derefter går over til at beskrive bl.a. en fælles retspolitik? Det er jo nok det mest vidtgående overhovedet i forfatningen. En tekst, der formuleres sådan, er det det, man normalt kalder en forfatning eller en traktat?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg bliver jo nødt til lige først at kommentere det, som hr. Jesper Langballe taler om, med formanden eller præsidenten, som hr. Jesper Langballe vist holder fast i at vi skal kalde det, selv om det ikke er spor dansk.

Om den person siger hr. Jesper Langballe, at han sidder fast. Det gør han jo ikke, han eller hun skal vælges med faste mellemrum, det er jo

ikke en position, vedkommende har i al evighed.

Imidlertid er det rigtigt, at der etableres en ændring, og det har jeg heller ikke benægtet. Der etableres den meget vigtige ændring, som jeg synes er fornuftig og rigtig, at man er formand eller præsident for Rådet i en længere periode end i det halve år, vedkommende er det i øjeblikket. Det er for at skabe kontinuitet i arbejdet, for at gøre EU mere effektivt, og det synes jeg er ganske fornuftigt.

Må jeg så sige om det med en statsdannelse, at det jo intet har med en statsdannelse at gøre, at en gruppe lande formulerer nogle fælles værdier, som de står sammen om. Jeg tror, det er vigtigt, at vi i Europa i måske højere grad endda end tidligere holder fast i de værdier, der nu bærer os i fællesskab. I en mere og mere globaliseret verden synes jeg, det er vigtigt, at vi de europæiske lande imellem holder fast på de værdier, der nu engang er vores. Det troede jeg egentlig også at Dansk Folkeparti syntes var en god idé, men det har bare ikke noget at gøre med statsdannelser.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til ordføreren.

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

I SF finder vi det positivt, at forhandlingerne om EU-traktaten er blevet genoptaget. Vi har fra starten været meget stærke tilhængere af udvidelsen af det nuværende EU med de ti nye medlemslande, som det er blevet til indtil videre, og det er helt klart, at den udvidelse forudsætter, at vi får et nyt grundlag at arbejde på.

Derfor er vi glade for, at den krise, det sammenbrud, der var under det italienske formandskab i december sidste år, nu ikke længere er en krise. Dermed ikke sagt, at det lykkes, for meget kan gå galt undervejs.

Det er jo helt tydeligt, at de to spørgsmål, der i dag er på dagsordenen i forbindelse med den genoptagne forhandling, er spørgsmålet om en kommissær til hvert land og spørgsmålet om stemmereglerne. Der vil jeg godt sige, at vi finder det meget vigtigt, at statsministeren slås, ikke sådan bare almindelig nævekamp, men slås som en løve, med hele sit hjerte for at få sikret, at der kommer en kommissær til hvert land.

Når vi synes, det er vigtigt, så er det ikke ud af sådan nogle smålige nationalistiske hensyn.

Det er, fordi det for os er vigtigt, at vi sikrer, at der er et ligeværdighedsprincip i EU, og det sikrer vi bl.a. ved, at hvert land har en kommissær med stemmeret. Det er jo ikke mindst vigtigt, fordi det er Kommissionen, der har eneretten til at komme med initiativer, bortset fra de muligheder, som den kommende Solana – hvad han/hun end måtte hedde – får. Det er meget vigtigt.

Den anden årsag til, at det er vigtigt, er, at det er vigtigt, at der i Kommissionen sidder kommissærer, der hver især har kendskab til det indre liv i hvert enkelt af de medlemslande, EU består af.

Et af argumenterne mod at få en kommissær fra hvert land er, at så stor en Kommission kan vi da slet ikke have, det vil være en Kommission på minimum 25 måske 30.

Jeg mener faktisk ikke, det er noget særlig godt argument. Der er faktisk en hel del regeringer, der har denne her størrelse, og det er jo ikke vanvittig meget i forhold til, at vi taler om en befolkningskoncentration på over 400 millioner mennesker.

Der er plads til, at alle kommissærer kan have deres eget ansvarsområde, og der er også mulighed for, hvad vi synes er ganske fornuftigt, at man laver nogle grupperinger, eller hvad man nu vil kalde det, af kommissærer, som med hvert deres ansvarsområde samtidig arbejder sammen om et bredere område. Det er faktisk vigtigt i udviklingen af den fælles forståelse i EU.

Kl. 16.10

Så der skal lyde en meget stærk opfordring fra vores side til aktivt at arbejde for det her og også til aktivt at arbejde med andre små lande, for at det her perspektiv bliver fastholdt.

For os er det vigtigt, at man betragter EU som et politisk projekt, et politisk projekt, hvor vi har forskellige holdninger, og hvor vi deler os efter holdninger. Vi har i det program, vi har vedtaget på vores landsmøde, vægtet tre overordnede ting, som vi synes er de vigtigste for EU.

Det første punkt er, at EU påtager sig et globalt ansvar, ikke isolerer sig, ikke bilder sig selv ind, at man skal være en magt, der kun tænker i økonomi, men netop en magt, der påtager sig et globalt ansvar for den særdeles truende udvikling i klimaet, for fattigdommen på globalt plan, for de mange krudttønder, der er på denne jord, for utrolig mange problemer.

Der har vi muligheden for at fungere som et konstruktivt forbillede for resten af verden, og

det er vigtigt, at vi helt ind i vores sjæl påtager os den opgave.

Vores andet punkt er et bæredygtigt EU. Det er så uendelig vigtigt, at bæredygtighedsbegrebet ikke bare bliver et begreb, der er sådan et politisk korrekt begreb, som alle siger, fordi man næsten ikke kan være bekendt ikke at sige det, men bliver et begreb, som vi arbejder seriøst med.

Det er ikke lige gyldigt, hvordan vi skaber flere arbejdspladser i EU. Det er ikke lige gyldigt, hvad vi bruger vores forskningsmidler til. Det er ikke lige gyldigt, hvilket perspektiv vi sætter op. Det er vigtigt, at vi helt konsekvent tænker, at der kommer generationer efter os, som også skal have et liv, der er godt, og langt de fleste af dem skulle gerne have et liv, der er bedre end det, de fleste mennesker på denne klode i dag har. Det kan vi kun sikre, hvis vi påtager os at være ansvarlige for bæredygtighed.

Det tredje punkt for os er en demokratisering af EU. Det giver vel sig selv, at det er uendelig vigtigt, for selvfølgelig vil EU i det lange løb ikke kunne overleve at blive et godt forbillede, medmindre det er en demokratisk organisation, som har sin folkelige opbakning og sin folkelige legitimitet.

Så vil jeg gerne på vegne af SF fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til en aktiv forhandlingslinje med det formål at skabe et mere demokratisk, socialt og miljømæssigt ansvarligt EU.

- Folketinget lægger i denne sammenhæng vægt på,
- at hvert medlemsland har en kommissær med stemmeret,
 - at få selskabsskat omfattet af flertalsafgørelser og
 - at få miljøafgifter omfattet af flertalsafgørelser.

Folketinget opfordrer regeringen til at modsætte sig forslag om at udvande værdierne i traktatudkastet. Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for en dansk folkeafstemning, som udelukkende omfatter den nye forfatnings-traktat, hvor de danske undtagelser er overført. Folketinget kan i forlængelse heraf ikke støtte bestræbelserne på at revidere den retlige undtagelse. Regeringen opfordres til løbende at orien-

tere Folketinget og befolkningen om forhandlingsforløbet og andre landes positioner.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 75).

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Den 29. marts udtalte hr. Holger K. Nielsen i Politiken, at det var et stort problem, hvis vi ikke bevarer en dansk kommissær, for så bliver det svært at få et ja ved folkeafstemningen om forfatningen. Det er jo meget i tråd med den måde, som fru Anne Grete Holmsgaard har udtrykt sig på.

Nu synes jeg, det er frygtelig nationalistisk at gøre det til et spørgsmål om en dansk kommissær. Jeg synes, det er et spørgsmål om, at alle lande skal have en kommissær, og ikke specielt om en dansk kommissær. O.k. der er vi sådan lidt mere internationalistisk orienteret i Enhedslisten, end SF måske er, men lad det nu ligge.

Det, jeg er interesseret i at prøve at få undersøgt, er, hvor alvorligt man mener det her fra SF's side. Er det bare sådan noget, som vi har hørt fra andre partier, man siger, fordi man ellers kan risikere at miste nogle vælgere, selv om man godt ved, at det løb allerede er kørt? Eller er det sådan, at SF vil sige, at det faktisk er en betingelse for, at man vil støtte en kommende folkeafstemning, at det bliver sådan, at alle lande – ikke kun Danmark, men alle lande – har en kommissær?

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg tror altså, at hr. Søndergaard må have haft en meget dårlig dag den dag, han læste hr. Holger K. Niensens citat. Det er jo så indlysende, at det, hr. Holger K. Nielsen mente, og det, vi mener, og det har vi sagt masser af gange, er, at hvert land skal have en kommissær med stemmeret.

Så vil hr. Søren Søndergaard meget gerne have mig til at sige, hvordan SF vil stille sig til det endelige forhandlingsresultat. Det vil jeg bare ikke, for vi har sagt fra starten, at vi først tager stilling til, om vi vil anbefale et ja eller et nej, når vi ser det endelige forhandlingsresultat, og det er fortsat vores linje.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det forstår jeg egentlig ikke hvorfor man vil vente med. Der er jo altså en række ting, der allerede ligger fast, og som vi ved ikke bliver for-

andret. Man ved f.eks., at denne her unionsforfatning kommer til at betyde mere oprustning, kommer til at betyde en fælles europæisk våbenindustri. Det fremgår jo fuldstændig af traktaten, medmindre man har den helt særlige opfattelse, at militærkapacitet kan øges og øges og øges år for år uden at koste nogen penge.

Der er andre ting, der ligger fast. Jeg synes, at på et eller andet tidspunkt, når tingene summer sig op, må SF jo også kunne gøre sin stilling klar og sige, om man kan støtte det her, hvis det f.eks. ikke engang bliver sådan, at hvert land får en kommissær, om man synes, at det er en afgørende betingelse.

Jeg synes også, det må være rart for statsministeren at vide, om det er noget afgørende for SF, eller om det er noget, der ligesom kan forhandles bort med SF, når han kommer hjem fra topmødet. Så jeg synes, at man skulle prøve at tage stilling til det.

Jeg vil håbe, at fru Anne Grete Holmsgaard i sin besvarelse i hvert fald vil komme lidt nærmere ind på, om det er noget, der er meget afgørende for SF.

Så vil jeg bare lige til sidst sige, at da jeg læste hr. Holger K. Nielsen, havde jeg en ufattelig god dag og ikke en dårlig dag. Jeg havde en ufattelig god dag, og derfor var jeg i stand til at læse præcis, hvad han snakkede om, nemlig en *dansk* kommissær for at vinde en *dansk* folkeafstemning, men jeg er glad for den der lidt mere internationalistiske fortolkning, som fru Anne Grete Holmsgaard leverer.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg er sådan set ikke i tvivl om, at statsministeren fuldstændig har forstået, hvilken betydning det her har for SF.

Så vil jeg godt sige, at det jo er tydeligt i det, hr. Søren Søndergaard siger, at Enhedslisten og vi altså faktisk læser både traktatudkastet og de forudgående traktater på en meget forskellig måde, når det handler om militærkapacitet.

Hvis vi går tilbage til Maastrichttraktaten, så stod der faktisk i Maastrichttraktaten, at den fælles forsvarspolitik kan udvikle sig til et fælles forsvar. Punktum.

Det blev så blødt op i Amsterdamtraktaten, hvor det blev præciseret, at hvis det skulle ske, så var den klare forudsætning enighed, altså voret. Herefter skete der jo det, at ideen om EU-hæren for alvor blev bombarderet, da Frankrig

og Storbritannien gik sammen i slutningen af 1990'erne. Da fik den virkelig dødsstødet.

Vi har jo sagt meget klart, at vi er imod en EU-hær. Vi har også sagt meget klart, at vi er vilige til at forhandle om forsvarsforbeholdet under den forudsætning, at vi får den danske regering til at sige, at den ikke vil gå med til en europahær. Det er der jo mulighed for, fordi det er under enstemmighedsprincippet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det var et glimrende indlæg fru Anne Grete Holmsgaard holdt, og jeg var enig i fantastisk mange af detaljerne, men har et enkelt spørgsmål.

Til slut i sit indlæg sagde fru Anne Grete Holmsgaard, at det var et krav fra SF, at man skulle have en demokratisering af EU, og så var der ikke flere detaljer om, hvordan det skulle ske.

Nu har vi talt meget om suveræne lande, demokratisk valgte kommissærer og andre interessante ting i løbet af debatten i dag, så jeg vil gerne høre: Hvad forestiller SF sig egentlig af yderligere demokratisering end det, der allerede er i forvejen?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg beklager, at jeg ikke fik sagt mere om det, men den røde lampe lyste faretruende op i mit ansigt.

Jeg vil sige, at der er et stykke vej at gå endnu i forhold til gennemsigtigheden i EU's system. Jeg tror ikke, jeg formulerede det som et krav, men som noget, der er vigtigt for os. Det er vigtigt for os at få øget den gennemsigtighed.

Så er det også vigtigt for os, at vi på nationalt plan får øget gennemsigtigheden i behandlingen af de EU-sager, der går gennem det her Folkeeting. Der har vi jo tidligere foreslået, at sagerne skal substansbehandles i de enkelte fagudvalg. Det ønsker vi af flere årsager, både fordi det er der, der er den største viden om det, fordi vi tror, at man kan komme tidligt ind i fasen, har bedre mulighed for at komme ind i selve behandlingen, og fordi vi dermed får mulighed for en større åbenhed i de her sager.

Kl. 16.20

Vi erkender blankt, at det ikke er let at skabe denne her åbenhed. Jeg tror faktisk, at et af de allerstørste problemer ligger i at få skabt en europæisk offentlighed, sådan at vi ikke kun op-

fatter os som danskere, svenskere, finner, eller hvad vi nu er, men også opfatter os som del af en fælles europæisk debat.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det var sådan set to ret forskellige ting, fru Anne Grete Holmsgaard var i gang med, for behovet for en europæisk offentlighed tror jeg fuldt ud vi deler synspunktet på.

Men alt det, der handler om gennemsigtighed, åbenhed, inddragelse af flere udvalg og sådan noget, er noget, vi fuldstændig kan gøre på hjemmebane, som vi sagtens kan gøre selv uden at afvente nogen form for traktatændringer eller noget som helst andet. Det kræver blot en vilje her i Folketinget. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er fuldstændig korrekt, at det kan vi gøre uden nogen traktatændringer. Men vores politik er jo også en politik for EU og ikke kun for de ændringer, der sker med udkastet til traktat. Det handler både om det, vi kan gøre nationalt, og selvfølgelig også om det, vi ønsker at arbejde for på fælleseuropæisk plan.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Anne Grete Holmsgaard spurgte med mild undren mit eget partis ordfører, hvad det dog var for en magt, Dansk Folkeparti ville have tilbage til det nationale parlament, og jeg må sige, at jeg undrede mig over fru Anne Grete Holmsgaards undren, for hvor mange gange har fru Anne Grete Holmsgaard ikke siddet og trykket på den fortrinsvis grønne knap, når vi her i Tinget har implementeret et EF-direktiv.

Der er jo ikke noget mærkeligt ved, at man harmoniserer fornuftigt ved at lave parallellovninger, men her er jo tale om noget, vi skal.

Der var engang, man sagde: Ingen over og ingen ved siden af Folketinget. Vi har det standpunkt i vores parti, at er sådan en implementering fornuftig, så stemmer vi for den. Hvis den er tåbelig, så stemmer vi imod den. Men det er da noget, der en gang imellem er oppe til diskussion, hvor man må spørge: Er der simpelt hen ikke noget krænkende ved, at det danske Folketing skal lade sig diktere, hvilke love det vil give?

Dér er et eksempel på magt, man kunne hente tilbage til det nationale parlament.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil først sige, at jeg aldeles ikke spurgte med mild undren. Jeg prøvede at holde hr. Peter Skaarup fast på noget, han havde stået og sagt heroppe flere gange, nemlig at han ønskede magt ført tilbage. Så ville jeg gerne have præciseret, på hvilke områder det var, at den magt skulle føres tilbage. Er det f.eks. på miljøområdet, hvor vi jo helt klart i dag har et problem i Europa, fordi vi ikke har flertalsafgørelser af miljøafgifter? Det er efter vores mening et stort problem, for det betyder i realiteten, at bare ét land kan blokere, at vi får gennemført noget, der er vigtigt og nyttigt for os.

Så anerkender jeg slet ikke, men jeg er jo også dybt uenig med Dansk Folkeparti om EU-politikken, den måde, hr. Jesper Langballe fremstiller det på. Det, der er tale om i EU, er, at vi har besluttet at flytte nogle beslutninger over i et fælles forum, og det har vi besluttet, fordi vi har brug for at træffe nogle fælles beslutninger.

Vi har i dag det indre marked. Vi kan så enten sige: Det har vi så og pyt og ikke længere. Eller vi kan sige, som vi gør: Vi har brug for en politisk overbygning, så vi får en ordentlig regulering af konkurrence, af miljø, af arbejdsmiljø og på en lang række andre områder, så vi ikke får den rene skinbarlige markedsliberalisme uden nogen som helst form for regulering.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Anne Grete Holmsgaard taler meget godt for, at der kan være fornuft i at flytte beslutninger over i et større forum, men fru Anne Grete Holmsgaard må da erkende, at i det øjeblik, man gør det, så afgiver man selvbestemmelse. Man kan ikke få begge dele. Enten bestemmer vi her i Danmark, eller også bestemmer man i EU. Det er ikke sådan et absolut enten-eller, men i det øjeblik, man forøger den fælles beslutningsgrad, så formindsker man den nationale.

Kl. 16.25

Vi har ikke noget imod flertalsbeslutninger, hvor det drejer sig om ganske enkelte ting, f.eks. handel og miljø, men jeg syntes bare, der var noget tankevækkende ved, at lige efter at fru Anne Grete Holmsgaard havde spurgt, hvad det da er for en magt, Dansk Folkeparti vil have tilbage til det nationale parlament, kommer der et forslag til vedtagelse, der nævner den ene udvidelse af flertalsafgørelser efter den anden.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg ved sådan set ikke rigtig, hvad det er, hr. Jesper Langballe fisker efter. Jeg mener, det er ret klart, at vi går ind for, at der er nogle områder, hvor vi træffer flertalsafgørelser, fordi vi simpelt hen har brug for den regulering af det indre marked, altså det fri marked, vi rent faktisk har i Europa, og fordi vi kan se, at hvis vi ikke gør det, så bliver det bare pengene og markedet, der kommer til at styre det hele.

Vi ønsker faktisk en demokratisk kontrol med det marked, og det kan vi ikke få, uden at vi træffer fælles beslutninger, at vi træffer en lang række af disse beslutninger som flertalsafgørelser, og det går vi faktisk ind for.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Fru Anne Grete Holmsgaard leverede jo for så vidt en positiv og konstruktiv tale, og derfor vil jeg godt gå lidt videre i det, der er blevet spurgt om. Betyder det, at hvis SF's forslag til vedtagelse bliver opfyldt på regeringskonferencen, vil SF kunne sige ja? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil stille, er: Fru Anne Grete Holmsgaard, og jeg kan forstå også fru Elisabeth Arnold fra De Radikale, er ked af, at der ikke er en europæisk offentlighed, og mener, at det er en af grundene til, at der ikke er demokrati nok, men er problemet ikke, at en egentlig europæisk offentlighed ville kræve et fælles sprog? Er det ikke også sådan, at når vi som medlemmer af Europaudvalget rejser rundt i de europæiske lande, er det jo faktisk meget langt hen ad vejen de samme emner, vi drøfter, på grund af tv'et, hvor vi jo så får oversat det, der bliver sagt på de andre sprog? Så er problemet i virkeligheden ikke blevet mindre i de senere år?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Til det første spørgsmål vil jeg da sige til fru Charlotte Antonsen, at det vil da veje i plusskålen for SF, hvis statsministeren formår at være så dygtig en forhandler og være så aktiv sammen med andre små lande, at vi rent faktisk får sikret os en kommissær til hvert eneste land med stemmeret. Det er helt klart, at det vejer i plusskålen. Det er ikke nogen hemmelighed. Det var det heller ikke sidste gang for et halvt år siden, hvor vi diskuterede det, og hvor fru Charlotte Antonsen også borede meget i det her.

Så spørgsmålet om en europæisk offentlighed: Jeg mener egentlig godt, vi kan gøre noget for at bidrage til den. Hvis man forudsætter, at der skal være et fælles sprog, så vil der gå uendelig lang tid, men vi kunne jo faktisk godt sikre, at de kanaler, vi har herhjemme, der har public service-forpligtelser, også var forpligtede til at sende europæisk stof. Det ville være et stort fremskridt efter vores mening, for det ville bringe andre europæiske lande meget tættere på os gennem det tv, vi sidder og kigger på hver dag, eller den radio, som vi hører. Så vi kan faktisk godt gøre noget på området.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jamen det er der jo sådan set regler om i dag at EU skal. Det er ikke nogen regler, som jeg synes er de bedste i denne verden, at man er tvunget til at sende en vis andel europæisk, men jeg har vanskeligt ved at se, at det har sammenhæng med en europæisk offentlighed.

Altså er det ikke rigtigt, at det i dag er sådan, at når vi drøfter euro i Danmark, så drøfter de også euro i Tyskland og Italien, i hvert fald da vi havde vores første afstemning? Er det ikke rigtigt, at de politiske emner, f.eks. terror, som er oppe på dagsordenen i Danmark, også er oppe på dagsordenen i de andre lande? Altså er det ikke sådan et godt gammelt, men ikke så indholdsrigt argument for at blive ved med at stå udenfor? Det, jeg nemlig er lidt bange for, er, at man altid finder på et eller andet, som ligger uden for rækkevidde, og så siger, at den dag, vi har en europæisk offentlighed, kan vi være med, og det, jeg spørger om, er: Hvor langt ud i fremtiden skal vi reelt med SF?

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg forstår slet ikke det der med at stå udenfor, for SF er jo tilhænger af EU, og det, jeg snakkede om, var faktisk ikke forpligtelser i EU. Det, jeg snakkede om, var public service-forpligtelserne herhjemme, hvor vi godt kunne gøre noget for at sikre, at en vis del af vores sendeflade faktisk handlede om og bestod af europæiske indslag, for det er rigtigt nok, at vi på nogle tidspunkter har de samme diskussioner i alle lande, men vi diskuterer bare ikke ret meget på tværs med hinanden, og på en lang række områder er det også tidsforskudt.

I virkeligheden er det jo sådan, at de fleste af os her faktisk kender mere til en amerikansk middelklassefamilie, og hvad den foretager sig, for det kommer væltende ind gennem skærmen hver dag, end vi gør til en spansk middelklassefamilie eller en italiensk underklassefamilie eller en polsk eller en lettisk eller en græsk familie. Og det er da en absurditet, når vi faktisk er medlem af et fællesskab.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se side 7840). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Elisabeth Arnold (RV):

2003 var et rigtig dårligt år for EU. I begyndelsen af året var der splittelse på EU-plan om deltagelsen i Irakkrigen; nogle vigtige betingelser for gennemførelsen af ØMU-traktaten blev brudt af to af de vigtigste store medlemslande i den fælles mønt; der var fiasko i WTO i Mexico, hvor man ikke nåede til et resultat i vigtige forhandlinger om verdenshandelen; og endelig sluttede EU-året i december 2003 med sammenbrud i forhandlingerne om en ny traktat. Der var ikke meget grund til optimisme ved årsskiftet.

Den generelle stemning i mange EU-lande er også klemt. Arbejdsløsheden stiger, terrorangsten har gjort os mere lukkede over for omverdenen, og demografien er en udfordring for os alle sammen, for vores økonomi og for vores velfærd.

Derfor er det dobbelt glædeligt, at EU nu har mulighed for at komme tilbage på sporet, hvad angår traktatforhandlingerne. Konventets udkast er stadig væk grundpillen i forhandlingerne. Vi synes fra Det Radikale Venstres side, at konventet kom med et forbløffende godt resultat, når man tænker på, at man havde anbragt 210 forskellige mennesker fra 27 forskellige lande, som skulle forhandle sig frem til grundlaget for en kommende unionsudvikling. Vi synes, det var et flot og også et meget læseligt og meget klart udkast, der kom frem, og derfor er vi stadig væk overbevist om, at der er al mulig grund til at arbejde for, at dette udkast bliver til den traktat, vi skal stemme om på et senere tidspunkt.

Det, der udestår, er jo, som det er sagt flere gange før, fordelingen af stemmevægte ved forhandlinger med flertalsafgørelser og sammensætningen af Kommissionen.

Vi er tilhængere af princippet om det dobbelte flertal, og vi er helt sikre på, at man kan finde ud af nogle procentvise nøgler til denne her dobbelte stemmevægt, som gør, at man kan finde en løsning, alle kan være tilfredse med.

Sammensætningen af Kommissionen er også et udestående problem. Fra Det Radikale Venstres side så vi selvfølgelig gerne, at der fast var en kommissær fra hvert land med fuld stemmeret hele tiden, men vi er ikke fremmede over for også at acceptere en løsning, der siger, at der skal være en kommissær fra hvert land, hvis blot der er en ligelig rotation, hvis Kommissionen bliver så stor, at det bliver uhåndterligt at arbejde med mange kommissærer.

Den løsning er vi åbne over for. Det har vi også allerede nævnt i det forhandlingsgrundlag, som lå i september 2003, og vi har også allerede accepteret den udsigt, der var til det ved Nice-traktatens behandling her for flere år siden. Så det vil vi ikke løbe fra, men vi så jo selvfølgelig gerne, at Kommissionen kom til at bestå af en kommissær fra hvert medlemsland, og vi vil også gerne tilslutte os SF's opfordring til den danske regering om at lægge meget vægt på dette. Vi er sikre på, det vil være et ønske, som deles af mange andre af de mindre EU-lande.

Kl. 16.35

Så kommer udvidelsen jo, det er så heldigvis lykkedes at få den gennemført, og vi står her til den 1. maj ved udvidelsen med ti nye medlemslande, og det er mere end 10 års arbejde fra alles side, som herved krones med succes, og det er, synes vi, en fantastisk god ting. Det er en test for EU-samarbejdet, som vi selvfølgelig skal være i stand til at tage op.

Et af de første problemer, der vil rejse sig for EU efter udvidelsen, bliver budgettet, som skal forhandles for årrækken 2007-2013. Det bliver hårde forhandlinger. Det drejer sig på den anden side kun om penge, kan man sige – i gåseøjne. Og når det drejer sig om penge, kan man måske altid forhandle sig frem til en løsning, fordi der er lande, som må være utilfredse med selve løsningen, som måske kan få noget kompensation på en anden del af ordningerne, og derved kan vi sikkert få resultaterne hjem.

Men jeg vil godt sige her, at noget af det, der er problemet ved EU's budgetter, jo er, at der er flere og flere lande, der taler om og også forlanger at få rabatordninger, fordi de føler, at de i virkeligheden bliver snydt i forhold til andre medlemslande.

Vi synes, det er en uting at have rabatordninger. Det gør økonomien uendelig uigennemskuelig, og det gør byrdefordelingen mere uretfærdig. Vi vil derfor opfordre den danske regering til at arbejde for, at rabatordningerne afskaffes, sådan at vi får simple og let gennemskuelige ordninger, som alle borgere i EU kan forstå, og solidariteten bliver til at gennemskue.

Det er selvfølgelig lidt ærgerligt at skulle nævne de danske forbehold i debatten, men det kan jo ikke være anderledes, når regeringen og Socialdemokratiet selv har fremsat et forslag til vedtagelse her i salen i dag, hvor man direkte henviser til, at de danske forbehold skal afskaffes, undtagen det ene af dem, som skal laves om til et nyt forbehold.

Vi er meget modstander af den dobbelttale. Vi synes, man skal tale rent ud og sige, hvis man ønsker forbeholdene afskaffet. Hvis man ønsker en fælles flygtningepolitik, så skal man også have afskaffet forbeholdene.

Vi kan derfor ikke stemme for det forslag til vedtagelse, som regeringen og Socialdemokratiet har fremsat. Vi ønsker, at Danmark skal være fuldgældigt medlem, og det ønsker vi også skal fremgå af den vedtagelse, Folketinget vedtager.

Der henvises i det forslag til vedtagelse, som S, V og K har fremlagt, direkte til en folketingsvedtagelse fra 2003, som Det Radikale Venstre har stemt imod, og vi kan derfor ikke stemme for forslaget.

Vi fremsætter hermed vores eget forslag til vedtagelse, og jeg skal tillade mig at læse det højt. Der kommer til at stå:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for en afslutning af forhandlingerne i EU's regeringskonference snarest muligt og hilser i den forbindelse konklusionerne fra Det Europæiske Råd den 25.-26. marts 2004 velkommen. Bl.a. hilser Folketinget de forstærkede muligheder for solidarisk at bekæmpe terrorisme, fremme menneskerettigheder og styrke EU's globale rolle velkommen.

- Folketinget konstaterer,
- at regeringen fortsat deltager i regeringskonferencen på grundlag af forhandlingsgrundlaget fra september 2003,
 - at EU-konventets traktatudkast fortsat udgør et godt grundlag for regeringskonferencen,

- at regeringen fortsat vil tilrettelægge sin deltagelse i regeringskonferencen således, at Folketinget holdes løbende orienteret, og
 - at Folketinget får forelagt forhandlingsresultatet af regeringskonferencen.«
- (Forslag til vedtagelse nr. V 76).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

I sin opregning af EU's elendigheder i 2003 nævnedes fru Elisabeth Arnold også den stigende arbejdsløshed.

Kl. 16.40

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om hun har fantasi til at forestille sig, at en af årsagerne, måske endda en væsentlig årsag til, at det opsving, som vi jo alle sammen håber på kommer, lader vente på sig, og at arbejdsløsheden ikke mindst i Tyskland ligefrem er stigende, kunne være møntfællesskabet, som så har en afsmittende virkning på Danmark, og hvor man jo altså har bundet sig til en fælles rentepolitik, men uden at have den mulighed, som dollarunionen i USA har: at man har en føderal skat, og det vil sige, at man hele tiden kan pumpe penge ud i de områder, som trænger til det. Kunne det være en af årsagerne til den stigende arbejdsløshed?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det kan jeg ikke forestille mig. Den binding, der måske kunne genere Dansk Folkeparti mest – som i hvert fald har gjort det tidligere – er, at vi har afskåret os fra at bruge devalueringstvånet i vores økonomiske politik. Vi har for længe afskaffet den mulighed at devaluere vores valuta over for udlandet, og jeg er fuldstændig enig i den politik, for når vi devaluerer, overfører vi vores egne problemer til vores vigtigste handels partnere, og det er en ubehagelig proces, som ikke fremmer solidariteten i Europa. Vi har selv været ramt af den, f.eks. i forbindelse med en svensk devaluering, som kostede mange arbejdspladser i Danmark.

Så det, at vi binder vores område økonomisk sammen ved at holde en disciplin på rentefoden, på inflationen osv., mener jeg absolut er en god

ting for økonomien og dermed også for beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg tror ikke, der er nogen her i Tinget eller ret mange andre steder, der synes, at devaluering i sig selv er noget gode, men derfor kan man måske godt sætte spørgsmålstejn ved visdommen i for tid og evighed at fraskrive sig den mulighed.

Men det var i og for sig ikke det, jeg talte om. Det, jeg talte om, var, at man ved at gå ind i møntunionen – og det er jo selvfølgelig især Frankrig og Tyskland, der her er vigtige – har bundet sig til en fælles rentepolitik uden at have en tilsvarende finansmæssig mulighed for at regulere imellem de områder, hvor konjunkturerne er højere, og de områder, hvor konjunkturerne er lavere. Den stivhed, den rigorisme, hvordan skulle den kunne undgå at føre til arbejdsløshed, en arbejdsløshed, som vil komme igen og igen på skiftende steder og måder?

Jeg forstår ikke, at fru Elisabeth Arnold ikke kan se, at der kunne være en sammenhæng dér.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen jeg forstår slet ikke hr. Jesper Langballes spørgsmål. Hvis han med en fælles rentepolitik mener, at man bliver afskåret fra at føre en fælles rentepolitik i Nordjylland og på Bornholm og på Sjælland, så er det jo ikke noget, vi kunne drømme om at praktisere i øvrigt. Vi har jo heller ikke forskellig rentepolitik over for vores handelspartnere.

Der er jo masser af den arbejdsløshed, der er rundtomkring i Europa, som skyldes stivhed i arbejdsmarkedssystemerne, som skyldes manglende uddannelsesindsats, som skyldes nogle systemer, som gør, at folk har sværere ved at skifte job og sværere ved at få uddannelse, hvis de er lavtuddannede. Så der er mange årsager til, at arbejdsløsheden er stigende i nogle lande og stagnerende i andre lande. Jeg kan ikke se, at det har noget som helst at gøre med, at vi fører en fornuftig og stram økonomisk politik.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det er ikke, fordi jeg er specielt uenig med fru Elisabeth Arnold i hendes prioriteringer og i det, hun sagde, men der var to ting, som jeg måske godt vil bede om at få præciseret eller uddybet.

Den ene er det med stabilitetskravene. Jeg er meget enig i, at den måde, Tyskland og Frankrig agerede på, ikke var særlig sympatisk, men er fru Elisabeth Arnold ikke enig med mig i, at dér viste systemet sig jo sådan set også at fungere, fordi Kommissionen som vogter af Traktaten jo har anlagt retssag? Det er jo på den måde, man afgør tingene på. Når man har et samarbejde og man er uenig, så er det en retssag, der afgør det. Så selv om den måde, Tyskland og Frankrig agerede på, måske var usympatisk, så levede Kommissionen vel op til det, man kan forvente i sådan et samarbejde?

Det andet er så det der med dobbelttale omkring forbeholdene. Jeg vil bare spørge fru Elisabeth Arnold, om hun ikke er enig i, at der skal et flertal i Folketinget til for at kunne sende forbeholdene til folkeafstemning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det første spørgsmål er jeg meget glad for at få, for det er jo fuldstændig rigtigt, at systemet virkede i den forstand, at nødbremsemekanismerne virkede. Man siger til to lande, der overtræder stabilitetskravene: Vi lægger sag an mod jer, fordi I har overtrådt Traktaten.

Kl. 16.45

Problemet er, at det gjorde man ikke, da Irland og Portugal overtrådte reglerne. Dem pålagde man at ændre deres økonomiske politik, så de kom til at opfylde kravene, og det gjorde de pågældende lande, for sådan skal man gøre, når man er et ordentligt medlem af familien, men Tyskland og Frankrig ville ikke gøre det, de ville ikke ændre noget, og så anlægger Kommissionen sag, og det er sådan set alt sammen rigtigt. Det giver bare det problem i forhold til den folkelige debat om EU, at der åbenbart er forskel på, hvad store og små lande kan tillade sig, og hvad de kan forvente at få af sanktioner fra de øvrige.

Det er et fælles problem, vi har, vil jeg gerne sige til hr. Henrik Dam Kristensen: Vi skal ud og forklare folk, at ja, der er forskel på små og store lande i EU, og det er selvfølgelig et beklageligt faktum, som vi må ud og diskutere.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Mit andet spørgsmål handlede jo om forsvarsforbeholdet ... (Elisabeth Arnold: Undskyld, forsvarsforbeholdet?) ... og jeg tror, mit parti blev beskyldt for noget med dobbelttale eller noget i

den stil. Uanset hvad det er for et forbehold, om det er forsvarsforbeholdet eller det er et andet forbehold – nej, undskyld, det retlige forbehold selvfølgelig, nu er det vist mig, der kommer til at rode rundt i tingene, det er det retlige forbehold, jeg taler om, men det er ligegyldigt. Er fru Elisabeth Arnold ikke enig i, at for at sådan et forbehold kan komme til folkeafstemning, kræver det et flertal i Folketinget?

Og er fru Elisabeth Arnold ikke enig i, at det måske i situationen kan være bedre at få *noget* af et meget generende forbehold fjernet, end overhovedet ikke at komme i nærheden af at få fjernet noget som helst af det?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Rent matematisk har hr. Henrik Dam Kristensen selvfølgelig ret, men jeg er ikke gået så vidt i min pragmatisme, at jeg vil afskære mig fra at sige, hvad jeg mener, for jeg mener faktisk, det er det, vælgerne har brug for.

Og når jeg ved, at Socialdemokratiet rundt omkring i forsamlingerne siger, at forbeholdene skal afskaffes, og at vi skal have en fælles flygtningepolitik, fordi de flygtningeproblemer og immigrationsproblemer, der er i Europa, kun kan løses, hvis man har en fælles politik, så mener jeg ikke, det er fornuftigt at gå ud og samtidig foreslå, at man fortsat skal føre sin egen stramme flygtningepolitik.

Jeg mener, ærlighed varer længst, og derfor er jeg også fortrøstningsfuld med hensyn til, at vi engang skal få flertal i Danmark for at afskaffe det forbehold.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er jo helt ejendommeligt, at Det Radikale Venstre har valgt et herre- eller et damesving i EU-politikken.

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold: Er det ikke første gang i 32 år, Det Radikale Venstre ikke er med i en fælles EU-politik med Socialdemokratiet og Venstre og Konservative? Det er helt ejendommeligt for mig at høre, uanset om man kan begrunde det – i øvrigt delvist fejlagtigt.

Er realiteten ikke, at den nye undtagelse på det retlige område, regeringen har spillet ud med, og som nu står i forhandlingsgrundlaget for den danske regering, jo er et retligt forbehold, der giver Danmark langt bedre mulighe-

der end i dag for at deltage i den fælles politik i EU?

Er det ikke en meget søgt forklaring, og er fru Elisabeth Arnold ikke bange for, at det giver nej-sigerne en hel masse gode kort på hånden, at Det Radikale Venstre nu står af den fælles linje?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er temmelig sikker på, at det resultat, der kommer til at foreligge af traktatforhandlingerne, bliver et, som absolut er spiseligt og godt, så Det Radikale Venstre vil kunne anbefale et ja til traktaten, når den til sin tid kommer til folkeafstemning. Det, der er problemet, er de danske forbehold; traktatens indhold er vi glade for. Hvis resultatet bliver, som det tegner til nu, vil vi med stor fornøjelse anbefale et ja til den traktat.

Det er de danske forbehold, der er problemet, og der generer det os selvfølgelig meget, at partier herinde, som i deres festtaler, i deres valgprogrammer og på deres hjemmesider skriver, at vi skal have en fælles flygtningepolitik, i praksis går ud og siger: Nej, det skal vi nu alligevel ikke.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det, jeg spurgte fru Elisabeth Arnold om, var: Fylder de gamle forbehold, som Danmark har i dag, ikke mere? Er det ikke en større ulempe for Danmark, er der ikke flere sager, vi må stå uden for på grund af de nuværende danske undtagelser end det, der lægges op til fra regeringen?

Det, der er så ejendommeligt, er, at nu bevæger vi os i den rigtige retning med henblik på at få afskaffet de danske undtagelser på længere sigt, og så står De Radikale pludselig af. Jeg kunne forstå det, hvis vi bevægede os den modsatte vej, så kunne man forstå argumentationen. Især er det jo trist, når det formentlig, som fru Elisabeth Arnold nævner det, ender med, at De Radikale stemmer ja til forfatningen.

Så skaber det ikke en hel masse forvirring i et billede, der måske i forvejen er temmelig forvirret?

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er ejendommeligt, at man bliver beskyldt for at skabe forvirring, når man holder fast i sine standpunkter. Det Radikale Venstre har ønsket at afskaffe de fire forbehold i adskilli-

ge år; vi har landsmødevedtagelser om det i stribevis, og vi har holdt fast i vore standpunkter.

Derimod har både Venstre, Konservative og Socialdemokratiet bevæget sig bort fra deres standpunkter.

Så jeg føler ærligt talt overhovedet ikke nogen skyld eller nogen anger eller ruelse over Det Radikale Venstres holden fast i sine egne standpunkter. Det mener jeg faktisk burde være ethvert partis fornemste opgave.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til ordføreren.

Så er det hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Spørgsmålet for debatten her i dag er jo, hvad der er fremtiden for Den Europæiske Union, og hvis det står til Enhedslisten, er den meget begrænset, det kan jeg godt sige, for sagen er jo, at vi gang på gang har fremlagt i Folketinget og uden for Folketinget, at det simpelt hen er vores målsætning at rulle Unionen tilbage og i sidste ende erstatte Unionen med et aleuropæisk samarbejde byggende på forpligtende mellemstatslige aftaler. Det er vores alternativ til Den Europæiske Union, og det er det, vi fremholder som den målsætning, vi har; det er det, vi arbejder for.

Nu ved vi selvfølgelig godt, at alt ikke står til Enhedslisten, og derfor er det også klart, at vores umiddelbare og mere begrænsede opgave bliver at bidrage til at standse unionsudviklingen, og det gælder jo altså helt aktuelt vedtagelsen af grundloven for Unionen.

Årsagen til det er, at hvis denne her grundlov vedtages, så vil det efter vores bedømmelse være et kvalitativt skridt fremad i etableringen af en egentlig europæisk statsdannelse, en statsdannelse, som oven i købet traktatfastsætter liberalisme, militarisme, og at stadig flere beslutninger træffes ved flertalsafgørelser, dvs. i princippet træffes hen over hovedet på flertallet i en række medlemsstater.

Et af de områder, vi har hæftet os meget ved, og jeg vil tage det op, fordi der ikke er andre, der har beskæftiget sig så meget med det, er ideen om, at Unionen skal være et udenrigspolitisk redskab, skal være en aktør på den globale scene. Jeg tror, udenrigsministeren formulerede det noget i retning af, at der var en forventning i befolkningen om, at Unionen kan spille en ledende rolle i verden. Jeg ved ikke helt, hvor den forventning er. Det er ikke en forventning, vi har,

det er faktisk – i det omfang der er en forventning – en forventning, vi vil tilstræbe at bekæmpe.

Selv om især måske SF ikke kan lide det, bliver vi jo nødt til at insistere på, at der i artikel 40, pkt. 3, står følgende:

»Medlemsstaterne forpligtiger sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet.«

Medlemsstaterne forpligtiger sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet. År for år skal hver enkelt medlemsstat forbedre sin militære kapacitet. Lad os lige et øjeblik forestille os, at det stod i den danske grundlov. Hvordan kunne det f.eks. lyde? Det kunne jo lyde på denne her måde: Den til enhver tid siddende regering forpligtiger sig til at forbedre Danmarks militære kapacitet. Jeg tror, de fleste ville opfatte sådan nogle ord i en dansk grundlov som værende fuldstændig absurde, for det ville jo f.eks. forhindre, at et politisk flertal traf en beslutning om at sige: Vi vil ikke forbedre den militære kapacitet; der er nogle andre ting, vi synes er meget mere vigtige. Vi vil hellere bruge vores ressourcer på nogle andre ting; vi vil faktisk formindske den militære kapacitet og i stedet for sørge for noget social oprustning, gøre noget ved årsagerne til, at der er ulykker i verden osv. osv. Men det kan man altså ikke ifølge grundloven her.

Nu er det jo sådan, at det lille afsnit, og det er bare et tilfældigt afsnit, indgår i en sammenhæng, og derfor vil jeg også godt citere, hvad der videre står. Der står:

»Der oprettes et europæisk agentur for forsvarsmateriel, strategisk forskning og militær kapacitet, der skal klarlægge de operationelle behov, fremme foranstaltninger til opfyldelse heraf, bidrage til at påpege og eventuelt iværksætte alle nyttige foranstaltninger til styrkelse af forsvarssektorens industrielle og teknologiske basis, deltage i udformningen af en europæisk kapacitets- og forsvarsmaterielpolitik samt bistå Ministerrådet med at evaluere forbedringen af den militære kapacitet.«

Hvad er det, der står her? Der står, at der skal produceres nogle flere våben i EU, og disse våben skal bruges til, at man fra Unionens side kan spille en rolle på internationalt plan.

Hvad betyder det så for den politik, som Unionen fører udadtil? Ja, vi har jo kunnet se et aktuelt eksempel med Frankrig, hvordan Frankrig drevet af mulighederne for, at den franske våbenindustri kan få nogle ordrer i Kina, selvfølgelig arbejder for at ophæve den embargo, som EU

for en del år siden indførte mod eksport af våben til Kina.

Kl. 16.55

I det omfang der er tale om en stadig tættere, stadig mere integreret europæisk våbenindustri, vil det selvfølgelig afspejle sig i den politiske linje, som EU lægger. Vi vil ikke bare se et Frankrig, vi vil også se adskillige andre lande eller et helt EU, som vil acceptere og vil arbejde for, at den type begrænsninger på eksport af våben nedbrydes.

Det er derfor, den militære rolle faktisk efter vores opfattelse er en meget central rolle og en rolle, som ikke kan overvurderes. Derfor har jeg også valgt at lægge vægt på det.

Til sidst i mit indlæg her vil jeg vende tilbage til en diskussion, der har været tidligere på dagen, nemlig spørgsmålet om denne her forfatning for Europa eller grundlov for Europa. Jeg tror, det var fru Charlotte Antonsen fra Venstre, der sagde, at det var det mest folkelige dokument, EU nogen sinde havde udgivet.

Det er muligt, det er det, men det synes jeg jo skal have lov til at komme an på en prøve. Jeg synes jo, at folk skal have mulighed for at vurdere det, og vi har altså ikke den opfattelse i Enhedslisten, at alle bare kan gå på internettet eller bare kan sætte sig hen på biblioteket og læse det. Vi synes, at folk skal have mulighed for i ro og mag at sidde derhjemme og gennemgå det her, for det omhandler jo en masse interessante ting, og det er så også baggrunden for, at jeg vil fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at sikre, at forslaget til unionsforfatningstraktat bliver husstandsdel i god tid forud for en eventuel folkeafstemning herom.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 77).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er en del spørgsmål, og det er først fru Margrete Auken.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg vil godt tage fat på hr. Søren Søndergaard, for han er opstillet på Folkebevægelsen mod EU's liste, og Folkebevægelsen har helt i tråd med det, hr. Søren Søndergaard sagde, f.eks.

kørt en stor kampagne, hvor der står, at EU er den største våbeneksportør.

Spørgsmål nr. 1: Eksporterer EU så meget som en knaldhætte?

Spørgsmål nr. 2 kommer derefter: Ville det gøre nogen forskel på den våbeneksport, EU-landene har i dag, om Unionen var der eller ej?

Spørgsmål nr. 3: Kan hr. Søren Søndergaard bekræfte, at vedrørende de styrker, der er til rådighed – ud over de 60.000 til Petersbergopgaverne – nævnes der i det, der er blevet udsendt fra Folkebevægelsen, en baggrundsstyrke på 250.000 mand osv.? I traktatudkastet er der med henvisning til Petersbergopgaverne tale om 60.000 mand. Hvor kommer de der 250.000 fra, som tumler rundt i Folkebevægelsens materiale? Det kan godt være, han ikke kender den pressemeddelelse fra Folkebevægelsen, men så skal han få den i nakken bagefter.

Endelig vil jeg godt spørge: Hvor i traktaten står der, at der skal bruges flere penge på forsvaret? Der står på side 37, at man skal forbedre det, men det er ikke det samme, som at man skal bruge flere penge på det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg tager det sidste først, og til det vil jeg sige: Nej, der er jo sådan en filosofi, som især den borgerlige regering og folk, der ideologisk ligger på den fløj, plejer at føre frem, nemlig at det ikke er penge, der er afgørende, og at man sagtens kan forbedre forholdene for de dårligst stillede i samfundet uden at bruge penge på det, og at man sagtens kan forbedre psykiatrien uden at bruge penge på det osv. osv. osv.

Det tror vi ikke på, og som jeg sagde, og jeg har gentaget det flere gange til fru Margrete Auken: Der står jo helt klart »forbedre den militære kapacitet«.

Så jeg synes, at fru Margrete Auken skal forklare vælgerne – og vi får jo chancen, når vi skal rundt i landet på vælgermøder osv. – at når der står forbedre, at hvert eneste år skal hvert eneste land altså forbedre den militære kapacitet, så betyder det overhovedet ikke noget økonomisk; det er noget, man bare kan blive ved med i én uendelighed, uden at det koster en krone. Det synes jeg fru Margrete Auken skal forklare, så vil jeg forklare, at det tror jeg ikke på, og så må vælgerne jo dybest set tage stilling til, hvad de tror på, når vi kommer til afstemningen.

Så vil jeg sige: Nej, EU eksporterer ikke våben i dag. Derimod er det rigtigt, at EU-landene, de

lande, der er i EU, samlet set udgør den største våbeneksportør. Desværre er det sådan, at hvis vi får en stadig tættere fælles EU-våbenpolitik, så vil der komme retningslinjer for produktion af våben, og Unionen som sådan vil få interesse i at sørge for, at der bliver solgt våben, og dermed vil Unionen blive den største våbeneksportør. Det er altså noget, der ligger ude i fremtiden.

De to ...

Kl. 17.00

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja tak.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg tror, det var godt for hr. Søren Søndergaard, at han ikke kom videre i vrøvlet.

Jeg vil godt lige sige, at man kan altså godt læse det her som det stik modsatte, og det er sådan set det, jeg synes man bør gøre. I øjeblikket har EU-landene – EU-landene – en meget stor våbenproduktion og en stor våbeneksport, men EU som sådan eksporterer ikke, og derfor blev vi enige om, at det er fup og svindel, når man siger, at EU eksporterer våben. Det er EU-landene, som gør det.

Vi har læst det sådan, at når man samordner det her, er det for at imødegå dobbeltproduktion, irrationelle investeringer og manglende samordning, som faktisk betyder, at våbenindustrien har kronede dage, fordi der købes ind og produceres, uden at der overhovedet er styr på tingene. Uanset hvad hr. Søren Søndergaard og jeg måtte mene om våbenindustri og våbenproduktion, tror jeg nok, at våbenindustrien vil foretrække, at der er et fuldstændig ukoordineret indkøb, sådan som forholdene er i øjeblikket.

Man starter med en præmis, der siger, at EU er en stor våbeneksportør. Jeg ved godt, at samlet set er det, der står i pressemeddelelsen, lidt lusket, men der har været nogle andre pressemeddelelser, så vil hr. Søren Søndergaard bekræfte, at EU eksporterer ingen våben? Og vil hr. Søren Søndergaard være så venlig også at bekræfte, at en koordinering kan være en forbedring og sagtens kan betyde, at man indskrænker sit ressourceforbrug?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første glæder det mig, at fru Margrete Auken her i sit andet indlæg erkender, at det, der er tale om, altså er, at EU-landene samlet set

er den største våbeneksportør, altså at de lande, der er medlem af EU, samlet set eksporterer flest våben. Det kan så sandelig også mærkes på den udenrigspolitik, som EU fører.

Hvorfor skal vi nu afskaffe våbenembargoen mod Kina? Er det på grund af de store menneskerettighedsfremskridt i Kina? Nej, naturligvis ikke. Det er selvfølgelig for, at nogle ganske bestemte EU-landes våbenindustri kan få solgt nogle flere våben, og det, man vil gøre med denne forfatning, er, at det, der før var de enkelte landes våbenindustri, skal koordineres stadig tættere. Der skal iværksættes alle nyttige foranstaltninger til styrkelse af våbensektorens industrielle og teknologiske basis, og der skal udformes en europæisk kapacitets- og forsvarsmaterielpolitik.

Med andre ord: Der skal koordineres, der skal strammes op, og tingene skal gøres fælles, og hvad vil resultatet af det blive? Det vil selvfølgelig blive, at man også får fælles interesser, og dermed vil EU som sådan og ikke bare de enkelte EU-lande få interesse i at ophæve våbenembargoen mod forskellige lande. Det er de sørgelige kendsgerninger.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er jo ret tydeligt, at hr. Søren Søndergaard bruger enkeltlandes handel til at fremstille et billede af et EU, der er i gang med at opruste. Men det er altså ikke korrekt, og jeg vil gerne spørge: Er EU i dag tættere på eller længere væk fra en EU-hær, end EU var med Maastrichttraktaten?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

For det første kan man jo ikke skelne mellem enkeltlande og EU, for som jeg lige har gjort opmærksom på, sætter enkeltlandenes interesser sig jo igennem.

Det er jo sådan, at når en række enkeltlande, som har store våbeninteresser, har samlet sig i EU, sker der det, når man sætter dem omkring det samme bord og lader dem udtale sig under fælles hat, at de f.eks. kommer frem til en idé om at ophæve våbenembargoen mod Kina, på trods af at menneskerettighedssituationen i Kina sådan set er blevet værre på det sidste, altså en meget dårlig idé. Man kan sige, at det er enkeltlande, der gør det, men de gør det altså i det forum, der hedder EU, og det er jo ikke enkeltlande, der ophæver EU's våbenembargo. Det er no-

get, EU desværre gør, når man sidder samlet omkring bordet.

Så til spørgsmålet, om vi er tættere på eller længere fra en EU-hær: Ja, det kommer jo an på, om man opfatter en EU-hær som en eller anden styrke med nogle bestemte hjelme, osv. Hvis man vurderer det som en kapacitet, som skal forsvare Unionens interesser, mener jeg bestemt, at vi er tættere på en EU-hær, og jo mere man udvikler det forsvarsindustrielle kompleks osv., desto tættere vil man være på det. Det er vores opfattelse.

Kl. 17.05

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

At man ikke kan skelne mellem enkeltlande og EU, er jo det rene, skinbarlige sludder. Det ville være det samme som at sige, at man ikke kunne skelne mellem, hvad hr. Søren Søndergaard og hr. Jesper Langballe mener, og det tror jeg nok han nærmest ville få en blodstyrning over.

Det andet, hr. Søren Søndergaard siger, er også manipulation. Det er korrekt, at i Maastrichttraktaten stod der, at man kunne udvikle en fælles hær – punktum. Men med Amsterdamtraktaten blev det præciseret, at det forudsatte enstemmighed, og da Frankrig og Storbritannien efterfølgende gik sammen i 1998, tror jeg det var, fik man præciseret Petersbergopgaverne som det centrale og opgav ideen om det territoriale forsvar. Alt det er en bevægelse væk fra en EU-hær og en bevægelse i retning mod noget, hvor kernen er civile opgaver og en indsatsstyrke på 50.000-60.000 personer. Det er korrekt, men det er ikke en hær.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Vi kan da sikkert få en utrolig interessant diskussion om, hvorvidt en indsatsstyrke på 60.000 mand er en hær eller ikke er en hær. Jeg opfatter det som noget, der skal bruges på samme måde, som en hær bruges, og den skal bruges på baggrund af beslutninger i Unionen.

Det står fuldstændig tydeligt i forfatningen, at den militære kapacitet skal bruges til det, man beslutter i Unionen. Jeg vil godt læse det op for fru Anne Grete Holmsgaard, for jeg kan se, at hun ser meget skeptisk ud. Der står, at medlemsstaterne stiller civil og militær kapacitet til rådighed for Unionen til gennemførelse af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på at bidrage til opfyldelsen af de mål, Mi-

nisterrådet har opstillet, så der er overhovedet ikke nogen tvivl om det.

Med hensyn til enstemmighed synes jeg, at vi har haft et meget lærerigt eksempel på, hvordan det foregår. Jeg vil lige gøre fru Anne Grete Holmsgaard opmærksom på, at det ikke er Frankrig, der ophæver EU's våbenembargo mod Kina, det er i givet fald EU, der vil gøre det. Men læg mærke til, hvad der er den danske regerings og i øvrigt også oppositionspartiet Socialdemokratiets position. Vi vil formentlig se illustreret med gru i morgen, at hvis alle de andre lande går ind for ophævelsen af våbenembargoen, vil Danmark ikke stille sig i vejen. Det er sådan, man forstår enighed: Hvis alle de andre vil, vil man ikke stille sig i vejen for det, og det synes jeg i virkeligheden mere end så meget andet siger noget om, hvilke problemer der ligger, og hvorfor det er så vigtigt at være på vagt over for udviklingen.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil gerne fortsætte den diskussion, og jeg vil gerne tilføje, at den fortolkning, som fru Margrete Auken gav af art. 40, stk. 3, er præcis den samme, der var herskende i konventet.

Jeg må sige til hr. Søren Søndergaard, at der står, at medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet. Så kommer efterfølgende afsnittet om det europæiskeagentur, hvor der beskrives, hvad det er, et agentur skal gøre, og det handler, som også fru Anne Grete Holmsgaard var inde på, lige præcis om, at man sikrer, at f.eks. fremtidige våbenindkøb skal være fornuftige, og at man kan tale sammen osv. osv.

Hr. Søren Søndergaard læser indledningsvis op, hvordan en grundlov kunne være, og så siger han samtidig, at den militære kapacitet skal gradvis forbedres, og tilføjer med svung i stemmen: hvert år. Jamen det er jo grov manipulation. Hvor står der hvert år? Ingen steder. Det er noget af det, der hele tiden bliver lagt til, men jeg vil bare sige, at den måde, der bliver argumenteret på her, tenderer mod fup.

Så har jeg et spørgsmål i en helt anden boldgade. Der er jo ingen, der kan være i tvivl om, at hr. Søren Søndergaard og Enhedslisten som sådan, går jeg ud fra, og Folkebevægelsen mod EU vil ud af det europæiske samarbejde, og jeg har bare et stilfærdigt spørgsmål: Det må vel også gælde det indre marked? Har jeg forstået det rigtigt?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

På sin vis synes jeg, det er en lille smule underligt, at hr. Henrik Dam Kristensen vælger lige netop den indfaldsvinkel, der hedder manipulation. Hvis hr. Henrik Dam Kristensen havde hørt efter, var konklusionen i mit indlæg et forslag om, at vi her i dag træffer beslutning om, at når tiden kommer og der skal være en folkeafstemning, skal forfatningen – det bliver nok udkastet med nogle ganske få ændringer – sendes ud til samtlige husstande.

Kl. 17.10

Hvis det sker, kan hr. og fru Jensen, der følger denne debat, slå op og se, hvem der egentlig har ret. Er det hr. Henrik Dam Kristensen, eller er det hr. Søren Søndergaard? Den mulighed får de, og det synes jeg ikke er manipulation. Det synes jeg er at give folk mulighed for at vurdere spørgsmålet, og derfor stiller jeg mig også fuldstændig uforstående over for, at hr. Henrik Dam Kristensen kan gå imod et så oplagt forslag som at sige, at forfatningen skal sendes ud til alle husstande, så folk selv kan sidde derhjemme og afsløre alle de grovheder og forkerte påstande, som jeg åbenbart gør mig skyldig i.

Så til spørgsmålet om det indre marked: Ja, det er fuldstændig korrekt, at vi ønsker at lægge bånd på det indre marked. Det er fuldstændig korrekt, at vi ikke mener, at markedskræfterne bare skal være afgørende, og det er også derfor, vi mener, at på en række områder, bl.a. miljøområdet, skal man fra de enkelte landes side kunne sætte bremsen i. Det kan være over for berigede fødevarer, det kan være over for gmo, og det kan være over for mange andre ting; man skal kunne sige, at her sætter vi bremsen i.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg forstår, at hr. Søren Søndergaard vil tilbage til de gode, gamle dage, hvor ethvert land beskyttede sig selv og protektionismen florerede. Jeg vil bare sige, at der skal gives nogle gode svar til de mange, der bliver arbejdsløse i den situation, men det bliver hr. Søren Søndergaards problem.

Må jeg vende tilbage til det med manipulation. Jeg har ikke på noget tidspunkt afkræftet, at forfatningstraktaten til sin tid skal sendes ud til husstandene. Jeg sagde meget klart i den diskussion, vi havde efter mit ordførerindlæg, at jeg vil være dybt optaget af, at danskerne

får information på et højt niveau, og om det så skal være på den ene eller anden måde, synes jeg vi må kigge på.

Hr. Søren Søndergaard var så venlig at læse op af forslaget til den nye grundlov. Hr. Søren Søndergaard nævnte forbedringen af den militære kapacitet og tilføjede med stor styrke i stemmen: hvert år. Underforstået: Hr. Søren Søndergaard fortæller alle dem, der overværer denne debat, at der står i forfatningstraktaten, at man skal hæve de militære udgifter hvert år. Det er ordret citeret, som hr. Søren Søndergaard sagde det, men hvor står der hvert år i forslaget til den nye forfatningstraktat?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

I og med at der står gradvis stigende, kunne jeg vel også have sagt hver dag. Der står nøjagtig det i teksten, som jeg citerede og læste op: gradvis stigende. Jeg burde måske have sagt hver dag, det havde måske været mere korrekt, det skal jeg medgive hr. Henrik Dam Kristensen.

Til spørgsmålet om protektionisme: Nej, jeg er fuldstændig uenig i, at vi skal tilbage til protektionisme, og jeg tror heller ikke, vi kommer det. Men grunden til, at vi ikke kommer det, er jo, at vi finder os i en fuldstændig anden situation end for 20 eller 30 eller 50 år siden.

Landene har ingen interesse i det, og ingen lande vil kunne overleve på at være protektionistiske. Landene er interesserede i at eksportere og importere. Det er meget vigtigt, og det er selvfølgelig også lige præcis det, der er grundlaget for, at man kan få nogle forpligtende, frivillige, internationale aftaler. Det er også det, der er vores alternativ. Vores alternativ er ikke, at enhver bare skal kunne gøre, hvad man vil. Vores alternativ er, at der laves nogle forpligtende, altså bindende, internationale aftaler om f.eks. mindstestandarder, og de, der vil nyde godt af at være en del af et åbent marked, må selvfølgelig leve op til de standarder. Det er klart, men det er jo noget helt andet end at acceptere, at et enkelt land skal sænke sine miljøstandarder, fordi EU kræver det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se side 7849). Også dette forslag indgår her efter i forhandlingen.

Fru Tove Videbæk som ordfører.

Tove Videbæk (KD):

I Kristendemokraterne er vi ikke særlig imponerede over det forslag til samarbejde i EU, som forhandles p.t. Vi er betænkelige ved en række elementer i det, men vi kvitterer dog for, at der også er en række positive elementer i traktatudkastet.

Jeg vil nævne, at vi i Kristendemokraterne er meget positive over for den tydeliggørende beskrivelse af kompetencefordelingen mellem de enkelte medlemsstater og EU, som findes i forslaget, og vi er også positive over for, at der nu for første gang er fastlagt en procedure for frivillig udtræden af og genindtræden i Unionen. Vi er også meget positive over for, at forslaget indebærer større åbenhed i EU, herunder i forbindelse med afstemninger i Ministerrådet, og at også overholdelsen af nærhedsprincippet er blevet styrket gennem forslaget om at inddrage de nationale parlamenter mere i beslutningsprocesserne. Der er en række positive forslag, som vi er glade for.

Kl. 17.15

Men der er også negative ting i forslaget, og vi ser med bekymring på en række elementer, som efter vores opfattelse ikke er i borgernes interesse. Ifølge udkastet skal der, som det også er blevet diskuteret her i dag, udpeges en fast formand – kalder vi det – som skal sidde i 2½ år, og som kan genvælges én gang. Det er Kristendemokraterne simpelt hen imod, for vi finder, at det forslag medfører en svækkelse af det roterende EU-formandskab, som ellers er med til at sikre EU's folkelige forankring og legitimitet.

Et nationalt formandskab sikrer, at de nødvendige lokale og regionale vinkler kommer på EU's dagsorden og giver det enkelte land en regelmæssig mulighed for at sætte væsentlige punkter på EU's dagsorden. En fast formand mener vi vil virke centraliserende for EU. Erfaringerne viser, at det trods opgavens omfang ikke er et lands størrelse, der afgør, om et formandskab bliver godt. Vi kan bare tænke på Danmarks formandskab, som var en succes, og skulle formandsopgaven være for stor, kunne gruppeformandskaber jo være et alternativ.

Kristendemokraterne mener også, at hvert land skal have sin egen kommissær af hensyn til den demokratiske og folkelige forankring og ikke mindst af hensyn til kommunikationen mellem Kommissionen og det enkelte land. Porteføljerne bør fordeles af Kommissionen som helhed i en intern forhandling under ledelse af

formanden, og der er intet behov for, at de store lande tildeles to kommissærer.

Der står også i det forslag, der ligger til forhandling nu, at der skal udnævnes en europæisk udenrigsminister. Det er vi også imod. Betegnelsen udenrigsminister synes vi giver et uheldigt signal, og virkeliggørelse af forslaget kan medføre kompetenceproblemer mellem udenrigsministeren, Kommissionens formand og rådsformanden i rollen som Unionens udenrigspolitiske repræsentant udadtil.

Forslagets forfatningselementer mener vi også giver associationer om statsdannelse. Alene brugen af navnet forfatning giver associationer om et statsbygningsprojekt, og forfatningstraktatens fokus på symboler som flag, nationaldag og -hymne, møntfod, borgerrettigheder osv. mener vi giver samarbejdet en tilsvarende statslig karakter. Der formuleres også målsætninger om at skabe en fælles europæisk bevidsthed og identitet, alt sammen noget, som vi ikke er glade for.

Til afslutning vil jeg sige, at fraværet af en henvisning til kristendommens historiske betydning for Unionens værdigrundlag er også et stort minus, sådan som vi ser det. Europas historiske arv bliver i præambelen begrænset til en bred religiøsitet og almen humanisme, men alene ud fra idéhistoriske bevæggrunde burde Europas betydelige historiske arv i form af kristen etik og kristne værdier have en særskilt plads i så vel præambel som traktatens første del. Europas love og styreform og samfundsstruktur er jo i vid udstrækning bygget på dette grundlag, og vi mener, man skal erkende, at det er tilfældet.

Til allersidst vil jeg nævne gummiparagraffen eller fleksibilitetsbestemmelsen. Vi stiller os afvisende over for, at gummiparagraffen fortsat er en del af traktatgrundlaget i det foreliggende udkast. Bestemmelsen sikrer jo, at en enig Union kan udføre handlinger, uden at der er fornøden hjemmel hertil andetsteds i traktaterne. En sådan artikel er med til at give Unionen præg af at være et fællesskab, der på egne præmisser vil lade sig integrere stadig mere uden den nødvendige folkelige forankring og opbakning.

Kristendemokraterne kan på baggrund af det, jeg har sagt her, og endnu flere ikke stemme for det foreliggende forslag til vedtagelse fra Venstre m.fl.

Hermed sluttede forhandlingen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg venter et øjeblik med afstemningen, for vi er blevet lidt hurtigt færdige.

Jeg skal gøre opmærksom på, at der kommer endnu en afstemning i dag. Det er under punkt 7 på dagsordenen.

Kl. 17.20

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi gør klar til afstemning, men vi skal lige have omdelt det sidste forslag til vedtagelse, inden vi kan stemme.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 73 af Charlotte Antonsen (V), Henrik Dam Kristensen (S) og Lars Barfoed (KF) (*se side 7816*) vedtoges med 76 stemmer (V, S og KF) mod 29 (DF, SF, RV, EL og KD).

Kl. 17.25

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 74 af Peter Skaarup (DF) (*se side 7829*).

Forslag til vedtagelse nr. V 75 af Anne Grete Holmsgaard (SF) (*se side 7840*).

Forslag til vedtagelse nr. V 76 af Elisabeth Arnold (RV) (*se side 7845*).

Forslag til vedtagelse nr. V 77 af Søren Søndergaard (EL) (*se side 7849*).

Hermed sluttede forespørgslen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil endnu en gang gøre opmærksom på, at der er endnu en afstemning i dag under punkt 7 på dagsordenen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 40:**Forespørgsel til udenrigsministeren:**

»Hvad kan regeringen oplyse om Europa-Kommissionens arbejdsprogram?«

Af Charlotte Antonsen (V), Henrik Dam Kristensen (S), Kristian Thulesen Dahl (DF), Gitte Seeberg (KF), Anne Grete Holmsgaard (SF), Niels Helveg Petersen (RV), Keld Albrechtsen (EL) og Tove Videbæk (KD).

(Forespørgslen anmeldt 27/1 2004. Fremme af forespørgslen vedtaget 30/1 2004).

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ordføreren for forespørgerne, fru Charlotte Antonsen, men der skal være betydeligt mere ro i salen!

Begrundelse**Charlotte Antonsen (V):**

Forespørgslen om Europa-Kommissionens arbejdsprogram, som vi nu skal tage fat på, er en forespørgsel, som vi fremover agter at holde en gang om året. Begrundelsen herfor er simpelt hen at give os her i Folketinget mulighed for at få et overblik over de sager, der er på vej i EU-systemet.

Som vi netop har diskuteret under den forrige forespørgsel, er det jo Kommissionen, der tager initiativerne, så for at skabe overblik over, hvad der er på vej, er det altså fremover meningen, at vi skal drøfte Kommissionens arbejdsprogram.

Besvarelse**Udenrigsministeren (Per Stig Møller):**

Jeg synes, det er en udmærket idé at give mulighed for at få et samlet overblik over, hvad der er på vej, så derfor vil jeg godt takke forespørgerne for initiativet.

Som det blev sagt, tror jeg, det vil være nyttigt at gennemføre en sådan forespørgselsdebat hvert år. Denne gang må jeg jo tilstå, at vi er nået 3 måneder ind i det år, som arbejdsprogrammet dækker, så fremover må vi selvfølgelig stile mod en debat i begyndelsen af året.

Kommissionens arbejdsprogram skal ses i sammenhæng med den vægt på politisk planlægning og prioritering, som i stigende grad kendetegner EU. Målet er at sikre konsistens i